

DŽEK
SLEJD

BROJ
65

ŠEUN

CENA
40 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

NADMUDRENI BANDIT

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

NADMUDRENI BANDIT

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 65

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
OUTWITTED BANDIT

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ-HORVAT
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 3. X 1984.
Tržište: 16. X 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — OUTWITTED BANDIT. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Plavuša je sedela prekoputa Šejna.

Bila je to neobično lepa mlada žena sa oblinama koje su đavolski opasno privlačile pogled. Njen uski plavi kostim još više je naglašavao njenu besprekornu liniju.

Plavuša je ušla u voz u Krejgu, jednom malom mestu, i kao ga joj ni na kraj pameti nije palo da pogleda u visokog čoveka.

Voz je odjednom počeo da se zaustavlja.

Prodorno škripanje točkova. Teški teret pokrenuo se napred, a pulman-vagoni počeli su da podskakuju. Pretili su da ispadnu iz šina.

Negde u vozu kriknu neka žena. Sigurno je udarila glavom o šipku za držanje.

Uskoro galamu nadvladaše prodorni pucnji.

Šejn se nije ni pomakao sa svog mesta. Samo se još dublje povukao u svoje sedište.

Plava devojkica ga je posmatrala i čudila se. Kako je moguće da i pored svega ostane tako miran?

Na sedištima u vagonu nastade tišina. Napolju se čulo zveckanje sara na čizmama i škripanje donova.

Putnici su brzo shvatili šta se dogodilo. Tražili su zaklon gde god se to moglo.

— Sagnite se, madam — reče Šejn.

— Ali, ja... — mucala je plavuša. — Ja sam...

Zapadnjak je sada prvi put čeo njen glas. Bio je blag i pomalo promukao.

Kao da je htelo da potvrdi Šejnove reči. prozorsko staklo tog trenutka puče i raspade se u paramparčad. Opasna kugla jauknu kroz prostoriju i zabi se u tavan.

Devojkica se sagnula. Sada je čučala, drhteći na podu između sedišta, pored Zapadnjakovih prašnjavih čizama.

Voz se još jednom naglo trgao i zatim iznenada stao. Vagoni su se klatili, a njihove spojnice su kloparale. Zatim se moglo čuti samo dahtanje lokomotive.

Nastade grobna tišina.

Teški koraci čuli su se na platformi pulman vagona. Pucnji su sada zanemeli.

Prednja vrata se otvoriše s treskom. Šejn je bio okrenut licem prema njima. Dva drska čoveka udoše unutra. Bili su obučeni u crna odela, a njihovi kožni kaputi dosezali su do sara čizama. Bujne neuredne brade. Šeširi iskrivljeni. Odmah

se moglo primetiti da su često korišćeni kao sudovi za vodu. U rukama lupeža presijavao se sjajni čelik njihovih revolvera.

— Prepad! — viknu prvi lupež koji je prošao dva koraka napred između sedišta. — Niko da nije mrdnuo! Vadite dolare i stvari od vrednosti, ljudi. Ako budete mirni ništa vam se neće dogoditi!

Svoje reči propratio je s nekoliko hitaca iz pištolja koji odjeknuše kroz vagon, a kugle se zabiše u drveni tavan.

Drugi pljačkaš vozova stajao je na vratima. Njegov pogled pade na visokog čoveka koji se klatio na sedištu kao da spava.

Bandit nije mogao da se načudi kako neko može tako mirno da spava pored ovalike buke i galame.

Šejnov trzaj bio je munjevit. Jedva da se mogao okom primetiti. Njegov teški revolver „remington” kao da je izleteo iz futrole ispod njegove kožne jakne i istog trenutka bljunuo vatru i olovo.

Pucnji odjeknuše zaglušujuće između drvenih zidova vagona. Četiri kugle su bile dovoljne.

Dvojica bandita nisu uspeali čak ni da iskrive kažiprste na obaračima svojih revolvera. Šejново olovo bacilo ih je nazad prema prozorima ispred prvog reda za sedenje. Staklo se rasprslo u paramparčad. Bandit koji je govorio skoro do pola je ispao napolje, zgrčio se i ostao da visi na donjem ramu prozora. Drugog su kugle skoro prikovale za zid pored prozora. Polako je klizio prema podu.

Zapadnjak ustade brzo. Njegovi pokreti su bili dobro odmereni. Vratio je „remington” u futrolu, izvadio „vinčesterku” iz mreže za prtljag i pogledao ženu koja se šćućurila na podu.

Dok se približavao prednjoj platformi repetirao je pušku i napunio je.

Dugačkim skokom prešao je poslednje metre i munjevito izleteo na platformu. Istovremeno je legao potrbuške.

Samo jedan mali delić sekunde bio mu je potreban da proceni položaj u kome se nalazio.

Dva jahača su se približavala u besnom galopu vagonu, jer su očigledno posumnjali da ovde nešto nije u redu. Ostali konji, koji su stajali dalje pozadi pored železničkog nasipa, bili su bez jahača.

Zapadnjak se ljutito isceri i pustj jahače da se približe na trideset jardi od njega. Tada je grunula cev njegove „vinčesterke” kroz otvorenu platformu. Povlačenje obarača i repetiranje smenjivali su se neverovatnom brzinom.

Praćen ubojitim stakatom na bandite se srušio smrtonosni grad olovnih kugli pre nego što su uopšte mogli da shvate šta se dogodilo u pulman-vagonu. Dvojica lupeža su bukvalno bili oduvani iz sedla. Trećeg je zrno pogodilo u rame. Klateći se opasno uspeo je u poslednjoj sekundi da okrene svoga konja nazad i da potraži spas u bekstvu.

Zapadnjak se uspravi. Sada već nije bilo potrebno da stranu voza gde su se nalazili konji bez jahača. Napunio je ponovo „karabin“.

Odjednom, odjeknuše pucnji u vagonu. Začuli su se prodorni krici. Zapadnjak nije mogao samom sebi da objasni šta je to sada.

A, tada se pojaviše ljudi na onoj strani voza koju je Zapadnjak kontrolisao.

Vatrene munje iz pušćanih cevi sevnuše kroz razbijena prozorska okna.

Visoki čovek je odmah shvatio šta se dogodilo. To što je on uradio ohrabrio je ostale putnike i oni su iskoristili zabunu koja je nastala među pljačkašima voza.

Sest ili sedam nitkova dali su petama vetar i sada su hitali prema svojim konjima. Kugle su im đavolski opasno zviždale oko ušiju, ali to im nije nimalo smetalo da se približe svojim konjima.

U divljem galopu banditi su odgalopirali prema jugoistoku.

Zapadnjak se uspravi. Sada već nije bilo potrebno da uzalud rasipa olovo. Otresao je prašinu sa svog odela. Vratio se u vagon. Uzeo je oružje dvojice mrtvih bandita.

Plava devojkica je još uvek zbunjeno čučala na istom mestu, sakrivši lice među rukama.

Trgla se kad je Šejn naišao.

— Probudite se, leđi — reče on i osmehnu se. — Taj strašan san je već prošao.

Devojkica je podigla glavu i okrenula se prema njemu. Njene krupne plave oči gledale su Šejnovo lice opaljeno suncem.

Zapadnjak je dovoljno poznavao žene da bi mogao da pročitao ono što se ogledalo u njenim plavim očima.

II

Vozovođa je bio neki krupni crnac. Nosio je uniformu sa crvenim resama i naramenicama i sjajnim dugmadima.

— Ser... ja... ne mogu da shvatim — muca, je crni kolos — ovo je trinaesti napad koji sam doživeo ovde na ovoj pruzi. Ali, ovo je prvi put da su ti prokleti pasji sinovi naterani u bekstvo.

— Znači, i broj trinaest može ponekad da donese sreću — reče Zapadnjak smeškajući se.

Napunio je ponovo svoje „remington“ i vratio ih u futrolu.

— Kako je na polju? — upita on.

— Neće proći ni deset minuta, a mi ćemo krenuti dalje, ser. Ta ogromna stabla koja su banditi stavili na kolosek već

su uklonjena. Naredio sam da četvoricu mrtvih nitkova unesu u teretni vagon.

Visoki čovek mahnu glavom.

— Postarajte se o tome da tu četvoricu mrtvih ljudi istovare na peronu u Vernalu, mister. Ja tamo silazim. Inače, da nije neko od tih nitkova ostao negde pored pruge?

— Ne, nije, ser. Izgleda da je bilo još nekoliko ranjenih. Ali, uspehi su da uhvate magiu. Pa... — zastao je vozovođa. Gnječio je prste i tražio prave reči. — Ne znam kako da kažem, ser... mislim, „Union-pacifik-rejiroud“ kompanija vam je duboko zahvalna za ovo što ste uradili i mi vam mnogo dugujemo. Jer, sasvim iskreno da kažem, da vi niste bili ovo bi se jako loše završilo po nas. Eto... ja u ovom vozu u neku ruku zastupam kompaniju i ako treba šta mogu da učinim za vas? Kažite, kakvu naknadu tražite?

Sejn ga potapša po ramenu.

— Ništa ne tražim, prijatelju — osmehnu se visoki čovek. — Ipak, postoji jedan dosta jednostavan način kako da mi se odužite.

— Stvarno! — viknu crnac i razrogači oči. Njegovi beli zubi zablistаше.

— Hm! — reče Zapadnjak i podiže obrve. — Ako sam ja dobro video, ovde u vozu nalazi i salon-vagon, zar ne?

— To je tačno, ser — odvrati crnac brzo. — Pripada senatoru Merivederu. Taj uvek voli da putuje komotno. Ali, ja sada ne razumem...

— Ja putujem samo do Vernala — isceri se Zapadnjak. — To je sledeća stanica. Pretpostavljam da će senator biti jako zadovoljan što nije napravljen darmar u njegovom lepom salonu, kao što je moglo da se dogodi. I zato neće imati ništa protiv da se za ovo malo vremena koje preostaje raskomotim u salon-vagonu. Ili?

Lice crnog čoveka se razvuče u zadovoljan osmeh.

— Ali ne, ser! — viknu on. — Senator neće imati ništa protiv. Sigurno!

Udario se šakom po čelu.

— Zaboga, pa kako se nisam setio toga? Hajde krenite za mnogi, ser!

Zapadnjak se okrete prema plavoj cevojci.

— Ovaj poziv važi i za vas, leđi! — mahnu Sejn rukom.

Ona podiže glavu. Pocrvenela je i oborila pogled.

— Razume se, ser — cerio se crnac — ja ću narediti da se donesu vaše stvari.

Krupni vozovođa je krenuo prema prednjim vratima.

Sejn uhvati plavušu za ruku.

Ustala je. U njenim očima tinjala je neka neobična vatra.

— Ko zna da li ću ikad u životu imati priliku da se vozim u salon-vagonu — osmehnuo se ona. — Zato, svakako tako nešto neću propustiti.

Šejn namignu vragolasto. Ipak, pomislio je na to da ovog puta svakako pred sobom ima neku neobičnu ženu. Ta mala leđi Neobična u svakom pogledu. Tajanstvenija od svih žena koje je dosad sreo.

Salon-vagon je imao tri velika kupea.

Zidovi su bili obloženi tamnim drvetom mahagonija, ispred prozora nalazile su se teške, kao vino crvene zavese, a na tavanu sjajni kristalni lusteri, sa cilindrima u sredini, za petrolejske lampe.

Zapadnjak i njegova simpatična pratilja prodoše kroz senatorovu radnu sobu, a zatim kroz njegovu spavaću sobu. Stigli su u salon u kome se nalazio masivni nameštaj presvučen bivoljom kožom. Pored zadnjeg zida nalazio se jedan mali bar sa više od trideset raznih boca s pićem.

— Neki miran čovek, taj senator Meriveder — reče Zapadnjak posle kratkog vremena.

Skinuo je svoju prašnjavu kožnu jaknu, bacio pojas sa revolverima u stranu i krenuo prema baru.

— Samo se vi raskomotite — reče vozovođa i nakloni se ljubazno. — Čim padne noć mi ćemo već biti u Vernalu. Ima više od jednog sata. Doduše, do tamo treba da pređemo još samo deset milja, ali to je uspon i krivine su jako oštre.

Šejn se zahvali pokretom ruke. Sačekao je dok crnac u uniformi nije izašao.

— Jedno piće, leđi? — upita on podigavši obrve.

Devojka ustade iz fotelje u kojoj je dosad sedela. Prišla mu je i iznenada stavila ruke oko njegovog vrata.

Šejn oseti pritisak nabreklog ženskog tela i miris njene kože.

Zapadnjakova krv se uzbukala. Pre odlaska iz Sant Luisa on se noćima bavljao sa najskupljim devojkama u tom gradu. Otad nije prošlo mnogo vremena. Ali, sasvim dovoljno da poželi neku novu ženu. Pogotovu ovakvu!

Ova mala lepa leđi nije stvarno bila ni izdaleka nalik na one žene koje je dosad sreo.

— Nemoj me više oslovljavati sa leđi — reče ona promuklim glasom. — Ja se zovem Šeron. Šeron Majls. A, kako se ti zoveš dugajlić?

— Šejn.

Uhvatio je za rame i privukao je sebi.

— Šejn... samo Šejn? — upita ona. — Zar ništa više?

— Nema ništa više — odvrati visoki čovek i nasmeja se. — samo Šejn.

Podigla se na prste i poljubila ga.

Njene usne su bile meke, kao svila. U Zapadnjaku se probudila vatra i više nije hteo da se uzdržava.

— Spusti zavese! — šapnula je Šeron. — Nemamo mnogo vremena, zar ne? Zar baš moraš da siđeš u Vernalu?

— Da, svakako! — odgovori on promuklim glasom. — Tako mora da bude.

Kad se ponovo okrenuo prema njoj ona je već bila skinula svoj putni kostim i prstima vešta ispravljala kombinezon.

Zapadnjak je stajao pred njom kao omađijan. Prosto nije mogao da poveruje svojim očima.

Plavuša je izgleda pročitala njegove misli.

— Inače sam jako povučena i stidljiva devojka — mrmljala je ona pognuvši glavu. — To ne kažem da bih bila interesantnija. U normalnim okolnostima sam puna predrasuda i ustručavam se da bilo šta preduzimam. Ali, ovog puta mi je bilo jasno da jednog takvog čoveka kao što si ti, neću imati prilike da sretnem dvaput u životu. Uz put sam i pomišljala kako da počnem razgovor s tobom. Zahvaljujući banditima to mi je i uspeło.

Zapadnjak joj je polako prilazio. Osetio je da bi svaka reč s njegove strane bila suvišna. Nije mu bilo prvi puta da jedna žena zaboravi sve oko sebe zbog njega i da preskače svoju sopstvenu senku. Mada je nju to jako mnogo koštalo. Ipak, uspela je da sa sebe zbaci svoje otmeno držanje kao neki veo.

Šejn je zagrlji. Miris njene nage kože bio je opojan. Osetio je kako se čvrste ženske grudi naslanjaju nežno na njega.

Visoki čovek se sagnuo kad je poljubio. Devojci je bilo prijatno u njegovom zagrljaju. A onda je on smelo uhvatio oko struka i odneo je do sofe.

Piskavi signal lokomotive za polazak odjeknuo je kao iz neke velike daljine u zamračenom salonu.

Voz je krenuo. Boce i čaše u malom baru zvecnuše.

Šejn baci svoju grubu odeću na pod. Šeron je posmatrala šta on radi pri slaboj svetlosti koja je prodirala kroz navučene zavese salona. Mlada žena je bila kao omađijana kad je ugledala snažno, mišićavo Šejново telo. Na njemu je bilo i ožiljaka koji su govorili o tome da je taj čovek za sobom imao buran život.

Zapadnjaku je bilo jasno da se u njegovom životu ništa ne može izmeniti. Znao je kakvu cenu mora da plati za svoju borbu. Ali, nije mu bilo žao. Uvek je uzimao ono što mu se nudilo. Ipak, žene nisu uspele da ga skrenu s tog njegovog puta koji je vodio direktno u pakao.

Bilo mu je jasno da to neće uspeti ni ova ljupka Šeron.

Kao da je neka nevidljiva ruka vodila Zapadnjaka njegovim sopstvenim putem i tu nije bilo povratka. Šeron je ipak pokušala.

— Dođi, Šejne! — šaputala je glasom koji je drhtao od uzbuđenja. — Šta čekaš?

Zapadnjak nije rekao ništa. Samo se osmehnuo.

Devojka je drhtala ispod njegovog snažnog tela. Ali, njena ukočenost je trajala samo za trenutak, a zatim je iz nje izbila divlja vatra. Kao vulkan koji u dinamama miruje, a onda odjednom nešto snažno eksplodira.

Zapadnjak je bio nežan. Devojka nikad u životu nije osetila tako nešto. Umorni su se zavalili nazad teško dišući.

Šeron je naslonila svoju glavu na grudi Zapadnjaka.

— Ah — dahtala je ona. — Ne, nikad se neću kajati zbog ovoga. Takvog čoveka kao što si ti, neću sigurno više sresti u mom životu. Osim ako...

Prestala je da govori.

Šejn je milovao njenu mekanu kosu.

— Ipak, nešto je moguće! — reče on.

Podigla je pogled prema njemu.

— Šta to?

— Može se desiti da se ipak sretnemo.

Osmehnula se blago.

— Nemoj ništa da mi obećavaš, Šejne. Ne pokušavaj da me tešiš. Znam da nam je ostalo još samo malo vremena da budemo jedno pored drugog.

Visoki čovek nije hteo da kaže ništa suprotno od onoga što je ona tvrdila. Mada nije rekao nijednu reč, Šeron je u svojoj duši osećala koliko je nesigurna budućnost ovog čoveka. Osetila je da Zapadnjak nije od one vrste ljudi koji ženama obećavaju brda i doline. On sigurno nije takav i ništa ne obećava. Zato što nije siguran da će moći i da održi svoje obećanje.

Preostalo je još malo vremena. Zapadnjak je saznao da Šeron putuje u Fort Dahesn. To je jedno malo mesto udaljeno dve stanice od Vernala. Devojka je rodnom iz Filadelfije, završila je studije i sada je krenula da prihvati posao učiteljice. Velika nevolja je naterala da napusti istočnu obalu i krene na zapad. Za vreme jednog iznenadnog požara u Filadelfiji njeni roditelji su izgubili živote i pošto nije imala rođake u svom rodnom kraju, Šeron je odlučila da radi u nekom dalekom nepoznatom mestu i da pokuša da zaboravi ono što se dogodilo.

Zapadnjak je osenio da devojka voli da priča o svojoj prošlosti. Bio je svestan toga da je potrebna još samo jedna mala iskra, pa da ovaj njihov slučajni sastanak preraste u nešto mnogo dublje. Visoki čovek se kolebao. Ta lepa mlada Šeron je bila žena zbog koje se stvarno isplatilo da jednom već zauvek raskine sa svojom prošlošću i baci bojno koplje u trnje. Da se jednom zauvek skrasi!

Ali, tako nešto se ipak neće dogoditi. Visoki snažni čovek nikad nije stao na pola puta.

Jednom je već bio poverovao da njegov život može krenuti novim, mirnim stazama. Naišao je na ženu koju je voleo. Ali, taj brak je prekinut na svirep način. Njegovi smrtni neprijatelji nisu mirovali i sudbina je odnela sve što je imao, pa i tu njemu tako dragu osobu.

Šejn je osećao da je trebalo ponešto i da objasni devojci. Šeron je bila divna mlada žena i sasvim je jasno da se nikada ne bi podala nekom muškarcu iz lakomislenosti ili iz čistog zadovoljstva.

Ispričao joj je kako je pre dugo godina počeo njegov lični rat protiv moćne kompanije Vels Fargo. Bila je to borba na život i smrt i koja neprestano traje. Nikad kraja.

Zajedno sa jednim partnerom Šejn je živeo mirno. Imali su sopstveno prevozno preduzeće i posla je bilo dovoljno da žive skromno ali dosta lepo. Išlo je to sve tako dok moćni „Vels Fargo” nije ispružio svoje dugačke prste i, kao i u mnogim drugim prilikama, pokušao kao kakva nezajažljiva ajkula da proguta i ovo malo preduzeće koje je stajalo na putu poslovnoj politici kompanije. Šejn i njegov partner su se uporno i očajno branili. Ipak, na kraju su saznali šta se podrazumeva pod tom „poslovnom politikom” Vel Fargoa. Iza toga su stajale brutalne metode koje su se bez milosti upotrebljavale da bi se slabiji protivnici saterali u čošak odakle im nije bilo izlaza.

Kada su videla da im više nema spasa i da će njihova firma finansijski morati da propadne, Šejnov partner se ubio. Za Zapadnjaka je to bio kraj bavljenja poslovima.

Duboko utučen i razočaran, visoki čovek je na sahrani svoga partnera odlučio da malo pouči pameti tog moćnog Vels Fargoa.

Kompanija je prošlih godina naučila da jedan jedini protivnik može biti mnogo opasniji nego li čitava banda neprijatelja.

„Vels Fargo” je imao mnogo zakletih neprijatelja, ali svi oni zajedno nisu uspeali da ugroze firmu koliko taj jedan jedini čovek, Šejn. Nikad dotle u istoriji kompanije nije se dogodilo to da najbolje plaćeni detektiv iz sopstvene čete kompanije već godinama nema nikakav drugi zadatak nego da goni i uhvati tog prepredenog visokog čoveka.

Sidni Blad, specijalni agent i moćni šef svih detektiva „Vels Fargoa”, umalo nije glavom platio svoju smelost u traganju za Šejnom.

Isto tako je Blad, koga su zvali krvavi pas tragač, ponekad skoro imao u rukama Šejna.

Međutim, visoki čovek je uvek uspeo da se izmigolji, ponekad u poslednjoj sekundi, i da umakne oštrim kandžama „Vels Fargoa”.

Povremeno mu je uspevalo da zametne svoje tragove i nestane bez traga i glasa, kao da ga je sama zemlja progutala. Ali, takvih mesta gde je mogao biti siguran bilo je sve manje i manje. Ruke kompanije dosezale su daleko. A posebno je bilo opasno to što je „Vels Fargo” raspisao nagradu od dvadeset hiljada dolara za njegovu glavu.

Mlada Šeron je dugo posmatrala Šejna. On je rekao sve što je imao da kaže.

— Sada mi je jasno zašto ne želiš da zavek ostaneš pored mene — reče ona sa setom u očima.

Ali, zatim se njeno lice odjednom razvedri.

— Ipak, ako se predomisliš, Šejne, onda znaš gde ćeš me naći... ako me se ikad u životu setiš.

— Jedino to mogu da ti obećam, Šeron, da te stvarno nikada neću zaboraviti. Ali, ko zna? Nekad čoveka nanese put tamo kuda i nije pošao, već je možda samo pozeleo da njime krene.

Devojka se još jednom osmehnula. Razumela je šta je visoki čovek hteo da kaže.

III

Iz donjih prostorija kuće na sprat je prodirala buka i galama.

Grubi muški glasovi. Zvuci sa klavira. Zveckanje potpetica na čizmama i s vremena na vreme gromoglasan smeh.

U „Grin-River” salunu počinjala je uobičajena večernja gužva.

Čak ni tapacirana vrata luksuzno nameštene radne sobe ovde na spratu nisu mogla da priguše galamu iz saluna.

Jedna petrolejska lampa sa belim staklenim zaštitnikom osvetljavala je uglačanu ploču stola. Zidovi su bili obloženi drvetom, dok je teški nameštaj ležao u polumraku unaokolo.

Kiti Hoves prinese usnama blistavu čašu sa crvenim vinom i otpi jedan gutljaj. Stavila je ponovo čašu na sto, naslonila se u fotelji za pisaćim stolom i odmerila čoveka preko sjajne ploče od mahagonija.

— Ja tebe više ne razumem, Vinse — reče ona zamišljeno. — Da li ti ozbiljno misliš da ta igra mačke i miša može večito da potraje? Pre godinu dana si čvrsto obećao da će uskoro svemu biti kraj. Ali, ja polako dobijam utisak da ti nemaš dovoljno snage da sve dovedeš do kraja. Pri svemu tome, meni se čini da će đavo umešati svoje prste i sve će se srušiti kao kula od karata, a onda...

Slegla je bespomoćno ramenima. Lampa je osvetlila razrez na njenoj haljini.

Kiti Hoves, vlasnica najvećeg saluna u Vernalu, bila je žena upadljive spoljašnjosti. Vitke obline tela odgovarale su njenoj visini, ali pri tom nije delovala suviše gojazno. Njeno lice je delovalo pomalo muški, a oči, koje su sevale oštro kao munje, ispod gustih obrva, naglašavale su orgavu narav koju su već mnoge novajlije u salunu osetili na svojoj sopstvenoj koži.

Kiti Hoves je bila snažna žena koja je bez imalo napora mogla da zgrabi za kragu nekog kavgadžiju iz grupe pitanih ljudi i izbaci ga iz saluna dok se okom trepne. To joj je donosilo ugled kao vlasnici saluna.

Vinsent Garner je odmahnuo rukom.

— Tebi je jako dobro poznato šta ja mislim, Kiti. Pre godinu dana sve je izgledalo đavolski drukčije. Danas ja plivam u mirnim vodama biznisa. Ili ti možda misliš da možeš da mi navedeš makar jednog važnog čoveka u gradu koga ja nemam pod svojom kontrolom i ko bi mogao da pisne makar jednu jedinu protiv mene. Ne, bebi... Ako ovde naiđe neka opasnost, ceo Vernal će se podići na noge da me brani.

Njegov široki kažiprst je kliznuo niz zvezdu koja je ukrašavala jaknu.

— Osim toga — smeškao se on — ja imam svoje ljude u direkciji „Union-pacifika”. A znam se lično i sa senatorom. Tebi je poznato da je Meriveder jedan od glavnih akcionara na željeznici.

Garner se zadovoljno smejao. Udario je rukom po svom trbuhu, koji je odjeknuo kao kakav doboš.

— Ako čvrsto podupiremo jedno drugo, draga... ja sam kao stena, čvrst i jak... onda nas niko na ovom svetu ne može srušiti! Ti to jako dobro znaš. U stvari, ti si u dlaku ista kao i ja. I, vreme je da već jednom prestaneš s tim tvojim zadirkivanjima.

Kiti Hoves se nagnu napred i stavi pesnice na sto ispred sebe. Njena visoko podignuta bujna kosa presijavala se kao svila na svetlosti lampe.

— Slažem se! — viknu ona i nabra obrve. — Ali, zato ja dobro poznajem tvoje greške, Vinse Garnere! Isto tako kao što sam svesna i svojih grešaka. Bojim se da će tebe progutati tvoja sopstvena hvalisavost. Znam, i ja sam takva. Ali, uvek sam znala da se izvučem...

— Uz moju pomoć, draga — reče Garner i isceri se.

— To je tačno — priznala je Keti.

Njene oči sevale su ljutito.

— Znam — nastavi ona posle izvesne pauze. — Preuzela sam ovaj salon, ne obazirući se nimalo na cenu i troškove. Istina je da sam se grdno prevarila u računu. Još uvek mi odzvanjaju u ušima reči bankara... „razlika u prihodima nema nikakve veze sa visinom dugova. Meni je žao, madam, ali naša kuća nikad nije zaključivala nepovoljne ugovore”.

Garner zadovoljno klimnu glavom.

— Tačno! — viknu on. — A onda, posebno iznenađenje! Pobjavio se anđeo na konju koji je sasvim slučajno imao tih dvadeset hiljada, sakrivenih negde u čarapi gde se obično čuva ušteđevina.

— Ti ćeš dobiti novac natrag, do poslednjeg centa, a i kamatu. Priseti se, Garnere, da li si ikad dosad sa zakašnjenjem dobio i jednu jedinu ratu?

— Ne. Kiti. Ti si zaista tačna devojka.

— Nemoj mi se podsmevati. Vinse! Dobro, priznajem da me imaš u svojoj ruci i da koliko danas možeš preuzeti moju

radnju, a mene da izbaciš kao kofer na ulicu, ali ne zaboravi jednu stvar, staro momče! Ja znam odakle potiče tvoj novac.

Garnerova lobanja sa sedom kosom se pomakla napred.

— Da, to znam, Kiti! Pa šta onda? Novac za učenjene glave koje je platila firma „Union-pacifik”. Nema tu ničeg protivzakonitog, draga. Da li ti je jasno? A, što se tiče ove druge stvari, pa tu si ti... u istom kolu kao i ja, draga. Ili ti želiš da tvrdiš da si ti taj novac zaradila na neki drugi način! Kao da si ljubila neke ljude u ruku i tako se, eto, nakupilo. Ne, ti i ja smo slični. Sudbina nas je povezala i više nema povratka! Možeš ti da radiš šta god hoćeš protiv toga, ali ništa se tu ne pomaže. I, vreme je već da jednom prestaneš da frkćeš na mene. Prihvati isto uže koje ja vučem i sve će ići kao podmazano. Ionako nemaš drugog izbora.

Kiti Hoves obori glavu i nasloni se nazad.

— Naravno, ti si u pravu, Vinse — priznala je ona. — Neka me đavo nosi ako se ja ne razumem dobro u sve to. Samo sam htela da ti obratim pažnju na jednu sitnicu u celoj toj stvari. Ja sam se saplela o svoje sopstvene greške. Ali, i uspela sam da se ponovo pridignem. Ako pogrešimo, onda smo gotovi. Tu će biti kraj za nas oboje.

Garner izvadi cigaretu iz džepa svoje jakne i iz nje je uskoro pokuljao crni dim.

— Ogorčena si i na sve to gledaš kroz crne naočare — mrmljao je on. — Dobro, priznajem da ti nisi bez razloga zabrinuta. Ali, meni ipak moraš verovati. Sto mu gromova, pa to neće dugo trajati. Isplivaćemo oboje na obalu sreće. Videćeš.

Nagnuo se napred.

— Ono što je nama najvažnije, Kiti, to je da iz svega toga izađemo čistih ruku, razumeš? Sve mora biti bistro kao suza. Kad jednog dana odemo, ljudi će uzdisati za nama i pominjati nas kao poštene građane.

Kiti Hoves se ponovo osmehnu.

— Slažem se — potvrdi ona. — Verujem da iz toga može nastati nešto veliko!

Garner razvuče lice u osmeh.

— Nemoj se uvek toliko hvaliti — reče Kiti i namršti se. — Smeta mi kad se neko pravi važan.

U hodniku su se čuli koraci i njihov razgovor prestade.

Tvrda, koščata ruka počela je da dobuje po drvetu na vratima. Garner skoči kao oparen i brzo otvori vrata.

Čovek koji je ušao unutra imao je na sebi dugačak kožni kaput. Njegovo grubo lice bilo je pokriveno znojem.

Garner brzo zatvori vrata iza njega i pogleda ga ljutito iskosa.

— Zašto se, sto mu prokletih gromova, muvaš ovde. Viterse? — viknu on besno. — Možda te je neko video!

Bradati čovek pade u stolicu kao klada i umorno odmahnu glavom.

— Išao sam sporednom ulicom i zatim sam neopaženo ušao na zadnja vrata. Nema opasnosti...

Čovek s bradom je teško disao. Udahnuo je još jednom duboko vazduh.

Šerif Garner nije bio jako visok. Srednje visine. Ali, njebočio se pesnicama i uperio pogled u bradatog čoveka.

Šerif Garner nije bio jako visok. Srednje visine. Ali, njegova široka ramena, snažno i teško mišićavo telo odavali su da se tu krije neobično jak čovek koji je svakog trenutka mogao da obori na zemlju svakog svog protivnika.

— Šta se to dogodilo, Viterse? — upita šerif. — Nekako mi čudno izgledaš. Hajde, gukni golube beli!

— Možda je bolje da se ja povučem? — upita Kiti Hoves osmehnuvši se.

Garner odmahnu rukom.

— Nije potrebno, draga! — reče on.

Viters podiže glavu i ponovo se namršti.

— Danas nam je sve krenulo naopačke — počeo bradonja. — Meni se čini da još imamo vremena da uhvatimo maglu i nestanemo bez traga i glasa. Četvorica naših ljudi su upucani. Mrtvi momci, i tu više nema spasa. Mardok, Hejli, Hwarez i Takhou. Niko od nas nije napravio ni najmanju grešku, ali izgleda da se u vozu nalazio neki proketo opasan strelac koji je bio neverovatno brz na oružju. I, što je još opasnije, đavolski precizan. Isprašio nam je tureve da smo se sve pušili.

Šerif Garner je bio bleđ kao krpa. Njegova brada se spustila naniže. Prolazili su minuti, a on nije uspeo ništa da kaže. Tek posle izvesnog vremena se pribrao.

— Pa, jesu li sva ta četvorica odmah bili mrtvi ljudi? — upita on najjač. Glas mu je bio promukao.

— Ne znam! — viknu Viters. — Dobro je što smo mi izvukli živu glavu.

— Glupost! — huknu Garner. — Za nas je ovog trenutka najvažnije da niko na ovom svetu ne može da nam stavi omču oko vrata. Viterse, ti ćeš ovog momenta odjahati natrag na mesto gde se sve dogodilo. Ja dolazim najkasnije kroz pola sata. Kaži svojim momcima da dobro naoštire drške svojih revolvera. Biće pucnjave, jer ja želim da saznam kako se sve dogodilo. Možda nas tamo neko čeka. Hoću da ispitam svaku sitnicu, razumeš?

— Mislim da to u ovom trenutku uopšte nije važno. Ionako ništa više ne možemo da uradimo, a tamo sada više sigurno nema nikog.

Garner ga ljutito zgrabi i podiže iz stolice. Viters se nije opirao. Svakako da nije bio dorastao bivolskoj snazi šerifa Garnera.

— Učinićeš onako kako sam ti naredio! — viknu šerif. — Kada se kasnije nađem među vama tamo napolju hoću da sve bude u najboljem redu. A sada, gubi se. Viterse! Razmisliću

o tome da li ću vas skuvati u đavoljem kazanu zato što ste napravili tako veliku svinjariju!

Bradonja je povio rep kao išibani pas. Poslušno se okrenuo kad ga je Garner pustio i požurio da izađe iz sobe.

Vinsent Garner zatvori snažno vrata nogom za njim.

— Nije ti kriv moj nameštaj — opomenu ga Kiti Hoves.
— Pa čak i kad pomisliš na to da si suvlasnik.

Pogledala ga je preko čaše sa crvenim vinom.

— Eto — nastavi ona — mislim da se i na greškama mnogo može naučiti.

— Greške se mogu ispraviti.

— Ali, meni je ovo prvi put da doživim takav neuspeh — podsetila ga je Kiti.

— Dobro, dobro! Kad svi mostovi budu porušeni ja ću „Union-pacifiku” predati jednog pljačkaša voza koji se dugo traži. To ih je dosad uvek smirivalo.

— Svako poštovanje tom tvom izumu — odvrati Kiti. — Ali, da li će to i ovog puta uspeti?

Kiti Hoves je prestala da govori. Bolje je, svakako, da Vinsent Garner ne sazna kakve misli muče crnokosu ženu.

IV

Ogroman oblak pare iz lokomotive obavio je peron. Nekoliko sekundi kasnije na stanicu se spustio i čađavi dim.

Zapadnjak je počeo da kašlje. Protrljao je oči da bi mogao jasnije da gleda.

Kroz sivu paru ugledao je crvenu svetlost fenjera zadnjeg vagona voza koji je lagano nestajao u daljini.

Dvostruka traka koloseka bacala je metalni odsjaj, a brektanje lokomotive bilo je sve slabije i slabije.

Para i dim počеше polako da se razilaze.

Fenjeri na stubovima stanične zgrade oskudno su osvetljavali peron.

U Vernalu niko drugi nije sišao, osim Šejna. Bar ne ljudsko biće koje se kreće na dve noge.

Mrtvi banditi ležali su jedan pored drugog na daskama perona.

Zapadnjakov mrkov je bio osedlan i zadovoljno je lupkao nogama, privezan za poprečnu gredu na peronu. Očigledno je više voleo slobodu posle duge vožnje u vagonu.

Šejn se osvrnuo na sve strane. Nigde nikog.

Željezničar, koji je dočekao voz, izgubio se nekud u pomrčini kao da ga je zemlja progutala. Ipak, oštro Zapadnjakovo oko je primetilo da se iza prozora kreću senke. Izgleda da su

se nečije oči đavolski jako naprezale da vide šta će se napolju dogoditi.

Nikakvo čudo. U Vernalu su dosta retko silazili živi putnici sa voza.

Ali, mrtvi još ređe.

Zapadnjaku je bilo jasno da će on sa svojim neobičnim prtljagom privući radoznale poglede. To mu nije smetalo. Čak je bilo i bolje što se sve tako dogodilo. Pred njim se nalazi nešto đavolski zamršeno i ko zna kakav će biti ishod svega toga!

Šejn priđe mrkovu. Odvezao je uzde sa grede i brzo se vinuo u sedlo. Pokušao je da ne misli na Šeron Majls. Sigurno, više nikad u životu neće sresti tu lepu i jako neobičnu ženu. A ipak je ona tako jednostavna i ljupka. Samo dve stanice dalje...

Međutim, visoki čovek je imao gorko iskustvo. Stvari koje su ponekad izgledale tako jednostavne i proste često su mu zadavale grdne muke.

Podigao je uzde i poterao mrkova. Projahao je brzo pored zida zgrade železničke stanice. Oskudno svetlo sa druge strane ulice pokušavalo je da prodre kroz tamnu noć.

Bila je to glavna ulica Vernala.

Ipak, na jednom mestu je bilo mnogo svetlije. Odatle je dopirala i najveća galama.

Salun! Zapadnjak sleže ramenima. Osim železničke stanice, ovde kao da više ništa u gradu nije postojalo gde bi se mogao sresti živ čovek. Skoro sve isto kao u mnogim malim gradovima na Zapadu.

Nije bilo potrebno mnogo mašte pa da se zamisli kako ovo mesto izgleda preko dana.

U blizini železničke stanice visoki čovek je naišao na osvetljenu štalu za iznajmljivanje i čuvanje konja. Smestio je mrkova i iznajmio otvorena kola sa jednim konjem. Platilo je unapred.

Ubrzo se vratio na peron. Mrtvi banditi nalazili su se u istom položaju kao i kad je otišao.

Zapadnjak spusti zadnju pregradu na kolima i smesti mrtva tela na daske. Zatim je seo na kočijaševo sedište i poterao konja.

Točkovi zaškripaše kroz glavnu ulicu grada. Tu i tamo mogle su se iza osvetljenih prozora primetiti tamne senke kako se kreću.

Zapadnjak se isceri.

Sasvim je sigurno da se vest o njegovom dolasku brzo prenela.

Stigao je i do šerifove kancelarije.

Zgrada se nalazila dva bloka kuća ispred saluna. Zaustavio je konja i vezao ga za gredu.

U kancelariji je gorelo svetlo. Zapadnjak je preskočio drvo i krenuo unutra.

Čovek za pisaćim stolom, koji je bio već davno klimav i izbledeo, bio je šerifov pomoćnik. Zapadnjak je to odmah raspoznao po znaku uz njegovu metalnu zvezdu na grudima. Čovek je bio mršav, plav i pomalo neugledan. Ličio je na jednog od onih mnogobrojnih ljudi u salunima koji tamo čuče kao neki ounjali mačori ispod tople peći i pokušavaju da ugrelu svoje hladne šape.

Zapadnjak dodirnu rukom obod svog šešira. Uzeo je stolicu, okrenuo je i seo. Stavio je ruke na naslon.

Pomoćnik šerifa napravi grimasu na licu kao da je progutao bocu sirćeta.

— Ja vas ne poznajem, mister — reče on i stavi ruku na svoja usta.

Zapadnjak potvrdi kiimanjem glave njegove reči i pokaza palcem desne ruke iza svojih leđa.

— Tamo se nalazi železnička stanica — reče on mirno. — Voz me je izbacio ovamo u vaše mesto. Mene i još četvoricu momaka.

Pomoćnik šerifa je žmirkao očima. Očigledno mu nije bilo jasno šta Zapadnjak želi da kaže.

— Sta vam to znači? — upita pomoćnik. — I, šta se to mene tiče?

Sejn ustade i isceri se. Dao je rukom znak pomoćniku da krene za njim i pošao prema vratima kancelarije.

Radoznalost je ipak nadvladala lenjost pomoćnika šerifa. Ustao je i uputio se za visokim čovekom. Još jednom je protrljao oči i uperio pogled u „remingtona” visokog čoveka, a zatim pogledao napolje gde su se nalazila kola sa mrtvim ljudima na svetlosti lampe.

Pomoćnik šerifa zinu od čuda. Međutim, nije izustio nijednu reč.

— Jeste li videli dobro? — upita Šejn mirno. — Ako je tako, onda vas molim da pogledate vaše poternice i uporedite slike na njima sa licima ovih mrtvih momaka. Ili zbog toga morate da potražite šerifa?

— On nije... nije ovde — mucao je pomoćnik. — Jeste li... to vi...?

— Nemojte izgovoriti tu ružnu reč — prekide ga Zapadnjak. — Ne podnosim je. Uspostavite vezu s „Union-pacifikom”. Od njih ćete dobiti sva obaveštenja. Izveštaj će podneti vozovođa.

Zapadnjak je ukratko ispričao o napadu na voz.

Pomoćnik šerifa je uradio onako kako je Šejn predložio. Zvezdonosac je mislio još uvek da je visoki stranac lovac na nagrade za ucenjene ljudske glave.

Sa gomilom papira i fenjerom njih dvojica su se vratili napolje. Šejn je držao fenjer, dok je pomoćnik upoređivao slike na papirima koje su već bile dosta izbledele sa voštanim licima mrtvih ljudi.

Posle pola sata bio je već sasvim siguran ko su ti okoreli

pljačkaši vozova. Sva četvorica bili su banditi i za njima se već odavno traga u mnogim državama na teritoriji Sjedinjenih Država.

Kol Mardok — 100 dolara nagrade.

Džon Hejli — 500 dolara nagrade.

Enrike Huarez — 500 dolara nagrade.

Ron Tukhou. — 200 dolara nagrade.

Pomoćnik ispisa nalog za isplatu 2200 dolara, potpisa ga i pruži papir visokom čoveku.

— Naplatite ovo sutra ujutru kod naše banke, mister. A ja ću dotle da obavestim šerifa Garnera i sve će biti u redu. Leševi će biti odneti isledniku da ih pregleda. A, šta ćemo s kolima?

— Neka ih vrate u konjušnicu.

— Dobro. Budite sutra tu, ako šerif želi još nešto da vas upita.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. To mu je i odgovaralo. Napad na voz je bacio malo više svetlosti na ono što ga je interesovalo. Ipak, Zapadnjak nije gajio mnogo iluzija da će sve ići tako glatko. To su još samo pretpostavke.

— Da ste vi na mom mestu gde biste prenoćili? — upita on pomoćnika šerifa.

— Postoji samo „Grin-River” salun. Na žalost, nemate mnogo izbora, ali je kavez stvarno prvoklasan.

V

Nije to bilo nimalo preterano što je zvezdonosac rekao.

Kada je Zapadnjak ušao unutra i stao ispred šanka imao je utisak da se nalazi u Friskou ili Nju Orleansu. Otmena naselja pod crvenim fenjerima u tim lučkim gradovima jedva da su mogla da pruže više udobnosti od ovog saluna.

U „Grin-River” salunu nije bilo onih grubih hodnika posutih sitnim otpacima drveta. Umesto toga, skupoceni tepisi na inače uglačanom podu delovali su otmeno i raskošno, pokrivajući ionako uglačani pod na onom mestu gde su se nalazili stolovi. Iznad svakog stola visile su blistave lampe od mesinga. Zidovi i tavan bili su obloženi finim izglačanim drvetom, a prozori zamračeni tamnocrvenim zavesama. Na policama ormaru sa ogledalima iza šanka nalazila se pozamašna gomila boca i čaša. Sjajne i blistave. U desnoj polovini prostorije na sprat su vodile izvijene stepenice. Levo od šanka nalazila su se dvojna vrata kroz koja se prolazilo do soba u zadnjem delu zgrade.

Tri konobara u belim košuljama sa svetlim kratkim keceljama od kože živahno su se trudili iza šanka kako bi bilo poslužno oko tridesetak gostiju. Ljudi, koji su sedeli za stolovima,

očigledno su bili građani Vernala. To se odmah moglo poznati po odelima. A, na barskim visokim stolicama pored šanka klatili su se tamo-amno kauboiji.

Njihov razgovor je prestao kad je Zapadnjak stao pored desnog dela šanka koji je bio slobodan. Visoki čovek se nije osvrtao na njihove ispitivačke poglede. Mahnuo je rukom jednom konobaru i naručio dupli „burbon”. Raspitao se i za prenoćište.

Čovek u beloj košulji je odmerio Šejna od glave do pete. U njegovom pogledu se ogledalo potcenjivanje i nešto nalik na podsmeh.

— Najjeftinije noćenje kod nas košta jedan dolar. Sa doručkom i ručkom dva dolara.

Zapadnjak se osmehnulo i odmahnuo nekoliko puta glavom na jednu i drugu stranu. Izvadio je dve novčanice od po deset dolara iz unutrašnjeg džepa svoje jakne.

— Dajem deset dolara za prenoćište — reče on. — Ali, zato zahtevam da bude od onih najboljih. Sa svim što mu pripada. Osim toga, želim da se okupam. Za ostalih deset dolara dajte mi bocu onog tamo viskija.

Pokazao je prstom bocu.

Konobar je razrogačio oči. Kao da nije verovao svojim ušima. Ipak, brzo se pribrao. Naklonio se i uzeo novčanice.

— Vrlo rado, ser — osmehnulo se on. — Kada želite da vam pripremimo kupatilo?

— Pa, najkasnije kroz jedan sat bih voleo da se ovde pojavim kao novi čovek.

Konobar se ponovo naklonio i udaljio se. Jedan njegov kolega donese poručenu bocu „burbona” i Zapadnjak se uputi prema slobodnom stolu u blizini šanka. Skinuo je šešir i upalio cigarilo.

Kauboiji su još izvesno vreme krivili svoje vratove, a zatim ih visoki čovek više nije interesovao i oni su se posvetili svojim čašama piva.

U pozadini prostorije Šejn je sada primetio kako se otvaraju vrata kroz koja je izašao konobar da mu pripremi kupatilo.

Ali, na vratima se nije pojavio čovek u beloj košulji.

Zapadnjak iznenađeno podiže obrve. Na Zapadu je najblaža reč bilo iznenađenje ako u jedan običan salun uđe žena. Osim ako pripada posluži ili je pak vlasnik saluna. Izgleda da je ovo drugo, zaključio je Zapadnjak iz ućivih pozdrava koje su kauboiji upućivali crnokosoj ženi.

Osmehnula se, pogledala unaokolo i krenula prema šanku. I građani za stolovima su je pozdravili ljubazno.

Ona nije bila neka nežna i slabašna žena. Naprotiv, delovala je snažno, i čak kao da se komotno može upustiti u obračun s nekim, ako ustreba.

Njen osmeh je nestao kao da ga je vetar odneo kad je ugledala visokog čoveka za stolom. Na njenom licu se za delić sekunde pojavila grimasa. Kao da nije verovala svojim očima. Očigledno je bila zbunjena.

Zapadnjak se trže. Međutim, uspeo je da se savlada i dohvati svoju čašu kao da se ništa nije dogodilo.

Već sledećeg trenutka žena se pribrala. Klimnula je ljubazno glavom i Zapadnjaku kao i ostalima.

Šejn odgovori na pozdrav osmehnuvši se.

Crnokosa žena se okrenula. Porazgovarala je sa konobarom, a zatim ponovo nestala iza istih vrata odakle je i došla.

Zadubljen u misli. Zapadnjak je sebi nasuo još jednu čašicu „burbona“. Čudno! Tu ženu nikad u svom životu nije video. Bio je sasvim siguran u to. Ali, prema njenim reakcijama zaključio je da ga ona poznaje. Da li je to moguće?

Da ga možda nije zamenila s nekim drugim čovekom? Jedva se u to moglo poverovati. U godinama dok je vodio svoj lični rat sa „Vels Fargo“ Zapadnjak je prokrstario skoro sve države i predele na Zapadu. Koliko mu je bilo poznato nema čoveka koji na njega liči kao jaje jajetu. A čak i da postoji takav dvojnik, onda bi Sidni Blad već odavno namirisao njegov trag, jer krvavi pas se pojavljuje svuda gde god oseti da ima priliku da ščepa svog smrtnog neprijatelja za vrat i odvede ga pod vešala.

Uostalom, bilo je skoro neverovatno da je poternica „Vels Fargo“ kojom je raspisana nagrada za glavu visokog čoveka bila poznata čak i ovde daleko na kraju Jutaha. Ovo je bila oblast „Union-pacifik“ kompanije i neprijatelji firme „Vels Fargo“ nisu nikad bili isti oni protivnici „Union-pacifik-rejlrouda“.

— Da, možda nije postojao neki drugi razlog za čudno ponašanje crnokose žene. Šejn je napregnuto razmišljao. Zatvorio je bocu s viskijem kako bi sačuvao bistru glavu. Ali, nije mogao da smisli ništa pametno. Grom i pakao! Pomislio je da jednostavno ode i upita tu ženu.

Međutim, to bi svakako moglo da donese mnogo nevolje i ko zna kakve bi bile posledice!

Visoki čovek se odlučio da izabere jedno drugo, mirnije rešenje. Najpre će se raspitati ko je ta žena, kako živi i kakav je njen položaj u gradu.

Tek posle toga će se postarati o svom posebnom prijatelju Vinsentu Garneru.

Polu sata kasnije konobar mu je saopštio da je kupatilo spremjeno za njega.

Šejn je krenuo za njim kroz zadnji hodnik do jedne prostorije koja je bila ispunjena gustom parom.

U sredini se nalazio veliki ovalni čabar s vodom u kome bi i dva čoveka komotno mogla da se smeste.

Neka crvenokosa devojkica u tamnoj dugačkoj haljini donela

je mesingane kante sa vodom koja se pušila. Usula je još vode u čabar.

Konobar je izašao iz prostorije, osmehnuvši se zbunjeno. Devojka je ostala pored čabra.

— Ako još nešto želite, ser...

Pokazala je rukom prema čiviluku na kraju sobe.

— Pežkiri i sapuni su vam ovamo — nastavi ona. — A u slučaju da vam još nešto treba...

Prestala je da govori. Šejn je već bio blizu nje.

— Zaboga, pa otkud devojka sme da pita muškarca šta još želi? — upita on osmehnuvši se zagonetno.

Pocrvenela je i oborila glavu.

— Pa... ne znam, ser. Tako... mislila sam, ako...

Prestala je da govori.

Međutim, ni Zapadnjak nije uspeo da joj pomogne da dovrši rečenicu do kraja.

Nešto se iznenada pokrenu na otvorenim vratima susedne prostorije. Šejn je to skoro instinktivno osetio, jer mu je crvenokosa devojka zatvarala vidno polje.

Njegova desnica se maši revolvera.

Devojka preblede kao krpa. Vrisnula je uplašeno i trgla se u stranu.

Sledećeg trenutka visoki čovek ponovo spusti revolver u futrolu. Njegove oči se suziše.

— Tako nešto nemojte još jednom učiniti, madam — reče on otegnuto. — Moglo bi se loše završiti po vas.

Crnokosa žena se povukla korak nazad. Uplašeno je stajala pored vrata i ukočeno gledala u Zapadnjaka.

— Žo mi je — dahtala je ona. — Nisam imala nameru da vas izazivam. Ali, nisam mogla da smislim neki drugi bolji način da razgovaram s vama.

Okrenula se prema devojci, koja je drhtala.

— Ostavi nas same, Mendi — reče ona. — I ne zaboravi! Nisi ništa čula niti videla. Je li ti jasno?

— Da, madam! — odgovori devojka brzo. — Možete se sasvim pouzdati u mene, madam.

Nagnula se u znak pozdrava. Brzo je krenula iz prostorije, pogledavši prethodno s divljenjem Šejna. Zatvorila je vrata za sobom.

Žena je prišla bliže. Bila se pribrala. Videlo se to po njenom osmehu.

— Hoćete li biti tako dobri da stavite rezu na vrata? — upita ona tiho.

Zapadnjak za trenutak trepnu nekoliko puta očima. Znači, ipak to nije priviđenje. Pred njim se stvarno nalazi crnokosa žena. Uostalom, i njene reči su morale biti stvarnost.

Nije rekao ništa. Okrenuo se, prišao vratima i navukao tešku čeličnu rezu preko njih. Okrenuo se i ispitivački gledao ženu.

— Naslućujem šta ste pomislili, Šejne — reče ona. — Došla sam da vam objasnim sve. Cini mi se da vas je lično boginja sreće poslala ovamo.

Visokog čoveka su njene reči pogodile kao da ga je neko udario teškim maljem po glavi. Da li to znači da se njegova nada da ga ovde niko neće prepoznati raspala kao mehur od sapunice na vetru?

— Odakle me znate? — upita on oštro. — Ja vas nikad u svom životu nisam video, madam. U to sam prokleta jako siguran.

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Ja sam Kiti Hoves i vlasnica sam ovog saluna. Zovite me samo Kiti. — I, nemojte se nimalo ustručavati — reče ona i pokaza rukom prema čabru sa vodom. — Platili ste kupanje i nemojte dozvoliti da vam se voda ohladi. Ili se možda stidite? Ne bojte se, nema ničeg u životu što ja nisam videla.

Uprkos uzburkanih misli koje su se neprestano rojile u njegovoj glavi, Zapadnjak je ipak morao da se isceri.

— Prema vašim rečima zaključio sam da u ovoj kući nema nikoga ko bi mogao da vam naređuje.

— U pravu ste. Osim jednog malog izuzetka. Ali, to u ovom trenutku nije uopšte važno.

Privukla je jednu belu lakiranu stolicu pored čabra i sela na nju.

Zapadnjak obesi svoj pojas sa revolverima na dršku čiviluka tu na dohvat njegove ruke. Zatim je počeo da skida prašnjavo odelo sa sebe. Izmigoljio se iz čizama i pustio odelo da padne na patos. Krajičkom oka motrio je na ženu, a da to ona uopšte nije mogla da primeti.

Neki čudan osmeh pojavi se na krajevima njenih usana kad je ugledala Šejnovo mišićavo telo.

— Hajde, počnite da pričate — reče on izazivački. — Zašto se ustručavate?

Kiti Hoves proguta pljuvačku. Nakašljala se, a zatim se osmehnula.

— Nemojte da mi se podsmevate, Šejne. Ali, ponekad sam takva. Sklona sam preterivanju. I to sam baš sada učinila. Ipak, nisam u životu videla sve. Ne, sigurno nisam.

Rekla je to mirno, kao da govori o nekom receptu za kuvanje. Ipak, u njenim očima se jasno videlo da iza toga stoji nešto više. Šejn je to primetio.

Još uvek je bio zbunjen. Međutim, osećao je da neće uspeti da natera Kiti da mu kaže sve ono što je hteo da sazna.

Sa uzdahom olakšanja spustio se u okrepljujuću vodu koja se pušila.

Kiti Hoves se nagnula napred i zagledala se u njegove oči. Ipak, nije rekla ono što je on očekivao.

— Poznajem te preko Big Nouz Džordža — reče ona.

Bio je to drugi udarac maljem po Zapadnjakovoj glavi koji

ga je sustigao ove večeri. Uspravio se munjevito u čabru i vodu je poprskala skupocenu haljinu crnokose žene.

— Da nisam sedeo, morao bih da padnem na zemlju kao kakva klada — mrmljao je on mašući glavom. — Zar me svi ovde u ovom gradu poznaju?

— Za ime boga, ne — odgovori Kiti odlučno. — Džordž mi je pričao da ste bili partneri. Mnogo mi je ispričao o tebi. Ali tebi treba da je jasno da on sigurno nije ni s kim u Vernalu govorio o tebi osim sa mnom. Bili smo... prijatelji. Nekoliko dana.

Zapadnjak je ponovo seo u vodu. Toplota ga je smirivala.

— Onda ti znaš zašto sam ja došao ovamo — mrmljao je on tužnim glasom.

— Mogu samo da pretpostavim, Šejne. Ali, pre nego što mi to kažeš, moraš saslušati kako je bilo. Tako da budeš siguran da ja igram otvorenih karata.

— Umem da budem jako pažljiv slušalac.

— Hm! To je lepo od tebe, dugajlijo. Ali ja mislim da ti nisi dobar samo kao slušalac!

U njenim očima pojavio se neki neobičan plamen. Za trenutak je ućutala, a zatim nastavila da priča.

— Sigurno si saznao kako je svoju karijeru završio Big Nouz Džordž Keri. Naš šerif Vinsent Garner ubio ga je dok je bežao. Velika grupa ljudi progonila ga je po obroncima Unutih-Mauntina. Nije više imao nikakvih izgleda da im umakne. Možda bi svakako završio na vešalima. Ali, Garner je čovek koji želi pobeđu kud god krene. Saznala sam to od ljudi koji su učestvovali u poteri. Javna je tajna u Vernalu da je Vinsent Garner ubio Džordža Kerija kad se on već skoro bio predao. To što je objavljeno da je Keri pokušao da beži je sigurno službeno saopštenje. Jer, Garnera je interesovao novac koji će dobiti od ucene i pohvale od strane „Union-pacifika”.

Zapadnjak je zaključio da među njima ima dosta sličnosti. došao je ovamo u daleki Jutah da sazna kako je na misteriozan način nestao sa ovog sveta njegov nekadašnji drugar i vec posle dva časa boravka u Vernalu rešenje te zagonetke mu je servirano kao na tacni.

U Kalienteu pre dva meseca Šejn je prvi put čuo te glasine o tome kako je završio Džordž Keri. I, što je bliže prilazio granici Jutaha, utoliko češće su te glasine mogle da se čuju, kao tema broj jedan u razgovorima u salunima.

U Koloradu su se putevi Šejna i Džordža pukim slučajem ukrstili pre skoro godinu dana. Keri je bežao ispred opasnih detektiva željeznice „Union-pacifik”. Šejn mu je đavolski spretno omogućio da se izvuče iz škripena i posle toga su postali prijatelji. Zajedno su obavili jedan važan zadatak koji im je doneo ni manje ni više nego trinaest hiljada dolara iz banke Vels Fargoa.

Zapadnjak je saznao da je Džordž Keri bio gadno priteran

uza zid. Gonilo ga je jedno džinovsko železničko preduzeće, isto kao i njega.

Skoro pre deset godina „Union-pacifik” je Keriju oduzeo zemlju sa farmom, mada se on žestoko opirao tome. Keri je na brutalan način bio prognan sa svoje zemlje. Njegova žena i njegov brat izgubili su živote u žestokoj pucnjavi sa detektivima železnice. Jedino je Džordž, skoro u poslednjoj sekundi, uspeo da umakne. I, od tog trenutka on je, kao čovek van zakona, bio u stalnom sukobu s „Union-pacifikom”.

Zapadnjak je zaključio da među njima ima dosta sličnosti. Nije bio u pitanju samo motiv. Međutim, posle toga su se njihovi putevi ponovo razišli. Obojica su bili usamljeni jahači koji samostalno odlučuju o svemu. I, obojica su znali da mogu preživeti samo ako se oslone na sebe.

Sada, posle svih tih loših vesti, Zapadnjak je smatrao da je njegova dužnost i obaveza da ispita da li je tačno ono što se priča unaokolo.

Jedan tako divan čovek kakav je bio Džordž Keri je stvarno to i zaslužio, bez obzira što sada više ne može da mu se pomogne.

— Kako si ga upoznala, Ket? — upita visoki čovek zamišljeno.

— Pojavio se iznenada ovde u Vernalu, isto kao i ti. Ovo je mali grad koji železnici nikad nije nešto značio. Džordž je očigledno mislio da ovde može izvesno vreme da se pritaji i odmori od stalnih progona. Došao je kod mene u salun i zatražio sobu isto kao i ti. Ali, napravio je račun bez krčmara. Garner ima odlične veze s „Union-pacifikom” i u njegovom stolu nalaze se i one poternice koje čak ni neke njegove kolege u većim gradovima nemaju. Eto tako. I, onda se desilo ono do čega je ipak moralo da dođe. Ja sam opomenula Džordža, ali već je izgleda bilo kasno. Kad se on odlučio da napusti grad Garner je već bio spreman da pokuša da ga ščepa kao kobac vrapca. Ostalo sam ti već rekla.

— Hm! — namršti se Zapadnjak i podiže obrve. — A kako si ti uspela da se izvučeš iz tog gadnog sosa? Garner je sigurno pretpostavljao da si ti pomagala Džordžu i da si ga opomenula da mu preti opasnost.

— Ne — reče Kiti odlučno. — Niko u Vernalu nije nikada saznao da sam ja imala neke veze s Džordžom. Osim toga, ja nisam morala znati da njega traže kao odmetnika, jer osim Garnera i njegovog pomoćnika niko drugi ovde nije znao za raspisanu pornicu.

— Razumem — složio se visoki čovek. — A, zašto ste vas dvoje razgovarali o meni, i šta?

Kiti stavi ruku na usta i nakašlja se.

— Ispričao mi je sve u tebi, Šejne. Rekao mi je da je u tebi našao pravog prijatelja. Postoji jedan poseban razlog zašto mi je to ispričao. Pošto sam saznala da je Džordž jako pristo-

jan momak, zamolila sam ga da mi pomogne. Proklinjala sam ga da me izvuče iz blata u koje sam se zaglibila. Skoro da je bio spreman da se ubije što nije u stanju da mi pomogne. Možda je i slutio da je njegov kraj tako blizu. Nečeg tu ima, zar ne?

— Da, tako nešto postoji — mrmljao je Zapadnjak promuklim glasom.

— Izvinio se time što su mu gonioči za petama i svakog trenutka mogu da ga zgrabe za vrat i pošalju ga na onaj svet. Ali, ja mislim da je on bio čovek koji sam korača kroz život. U svakom slučaju, Džordž mi je rekao da poznaje jednog jedinog čoveka na ovom svetu koji mi može pomoći. Eto, zato smo razgovarali o tebi.

— Hm! — reče Šejn i podiže obrve. — Možda je Džordž ipak preterao kad je to pričao o meni. A uostalom, kakav bih razlog imao da tebi pomognem, leđi?

— Usluga za uslugu, visoko momče. To što ti predlažem je pošten posao. Nudim ti Garnera i sav novac koji je on na nezakonit način strpao u svoj džep. Znam sve o njemu. On kod mene ulazi kao u svoju kuću. Ima me u svojim kandžama. a misli i da sam njegova ljubavnica. Uostalom, on je čvrsto ubeđen da meni nikad neće uspeti da ga uhvatim i da vrtim oko malog prsta.

Zapadnjak se isceri.

— Drago mi je što tako nešto čujem. Kiti. Ali. šta ti od mene očekuješ kao protivuslugu?

— Dužna sam mu tačno dvadeset hiljada dolara. Tolika suma novca mi je potrebna da se otkupim od njega. Posle toga ga možeš imati u svojim rukama. Čim dođe trenutak da više ne moram da ga se bojim, spremna sam da i na sudu svedočim protiv njega.

Šejn razvuče još više lice.

— To što ti kažeš izgleda sasvim jednostavno. Ali tvoja računica ima nekoliko nedostataka. Prvo, ja nemam u džepu dvadeset hiljada dolara. Drugo, otkud znaš da ja tog Garnera neću jednostavno upucati i nestati odavde zauvek, bez traga i glasa?

Kiti je odlučno odmahнула glavom.

— Nisi ti čovek koji bi tako nešto uradio — procedi ona kroz zube. — To sam saznala od Big Nouz Džordža, a ovih nekoliko minuta imala sam priliku i da te upoznam.

Šejn stavi svoje ruke na ivicu čabra i pogleda ozbiljno ženu ispred sebe.

— Dobro — izusti on. — Zasada ćemo zaboraviti tu priču o Garneru. Kako ti zamišljaš to sa dvadeset hiljada?

Već je naslutio šta ona misli, ali hteo je da istera mačku iz džaka.

Kiti izvuče bez reči jedan savijenj papir hartije iz dubine svoga dekoltea. Ispravila je dokument i pružila ga visokom čoveku.

Poternica za Šejnom koju je raspisala moćna kompanija „Vels Fargo“!

— Dao mi je ovaj papir Big Nouz Džordž reke ona mazno. — I to samo zato da bi dokazao istinitost priče o tebi.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Razumem — potvrdi on. — Pretpostavimo da je to tako. Ja ću dozvoliti sebi takav luksuz da me Garner uhvati i on će naplatiti za to dvadeset hiljada dolara. A, kako ćeš ti udesiti to da taj novac dospe u tvoj džep? Osim toga, kakva je tvoja garancija da ćeš mi ti pomoći i da me nećeš prevariti?

Keti stavi poternicu u stranu. Ustala je polako i klekla ispred Zapadnjaka. Njeno lice bilo je udaljeno od njegovog samo još za širinu šake.

Šejn oseti miris parfema. Nema sumnje, to je miris iz Francuske.

— Predaću se tebi — šaputala je ona. — Po zakonu, ja sam Garnerov saučesnik. A, on je zločinac, vuk u jagnjećoj koži. Taj posao šerifa koristi on samo zato da bi mogao da se bavi svojim mračnim poslovima. Ako pristaneš na moj predlog da nas dvoje zaključimo sporazum, onda ću ja tebi reći sve ono što znam o Garneru. A ako se stvarno bojiš da ću te odati na sudu, onda još uvek imaš mogućnost da odaš mene. U svakom slučaju, ja bih izgubila.

Zapadnjak je razmišljao. Trljao je rukom bradu.

Ponuda crnokose žene nije zvučala loše i, da samo sebi prizna, još ranije mu je bilo jasno da će morati da pronađe nekog saveznika ako želi da razjasni pozadinu smrti Džordža Kerija i krivce za to nedelo izvede pred sud. A osim toga, Kiti mu je nudila jedan dosta dobar posao.

— Ne mogu više da izdržim — reče Kiti pre nego što je Šejn mogao da odgovori.

Stavila je svoje ruke na njegova ramena i stegla ga.

Zapadnjakov pogled se zaustavi na njenim otvorenim ustima. Zatim je u njenim očima ugledao vatru koja je tinjala još od prvog trenutka kada je ugledao ovu ženu. Bilo mu je neshvatljivo kako je uspela da se savlada dosad.

Šejn je stavio svoje ruke oko njenog vrata i privukao je sebi. Njene krupne, okrugle grudi nadnele su se iznad ivice čabra i zapretile da će ispasti iz dekoltea haljine.

Ženine usne bile su sočne i vrele. Kakav je to temperament! Njene ruke su ga stezale.

Zapadnjak nije znao da je Vinsent Garner te večeri napustio grad. Ovako, visoki čovek je računao da partner crnokose Kiti Hoves može svakog trenutka da se pojavi.

Međutim, za Šejna više nije bilo povratka sa puta kojim je krenuo. Lupanje u slepoočnicama odavalo je uzbuđenje.

Kao i uvek, pomisli on. Čak i u trenutku najveće opasnosti nije mogao da se odupre onome što ga je tako neodoljivo vuklo prema lepim ženama.

Skoro grubo je ctkopčao dugmad elegantne haljine Kiti Hoves, skinuo je skupoceni materijal sa gornjeg dela tela i ostavio da haljina sama klizne do bujnih bokova crnokose žene.

Uzdahnula je i odvojila se od njega. Ali, izgleda samo na kratko. Njeno lice je bilo crveno dok je brzo skidala donje rublje.

A zatim je stajala pred njim gola kao od majke rođena. Njene grudi su bile čvrste i velike, a telo je delovalo vitko. mada je bilo poprilično punačko i okruglo.

Zapadnjak se seti akta koji je naslikao jedan evropski slikar po imenu Rubens. Kopiju tog akta je video negde u nekom burdelju u Nju Orleansu.

Kada je Kiti ušla u čabar učinila je to lagano i elegantno kao kakva tigrica.

Šejn ispruži ruke prema njoj.

Kriknula je prigušeno i bacila se na njega. Vođeni talas zapljusnu visokog čoveka i već sledećeg trenutka krupno telo crnokose žene naslonilo se na njega svom svojom snagom.

Preko Zapadnjaka kao da je prohujao orkan.

Prihvatio je njen izazov. Hteo je da dokaže da joj je sva-kako ravan, a možda čak i mnogo jači.

Iznenadni izliv strasti snažne Kiti prerastao je u pravi vulkan. Drveni čabar za kupanje postao je ostrvo oko koga više nije postojao ostali svet.

Jedan skoro piskav glas oteo se iz njenog grla. Sagnula se i Zapadnjak ponovo oseti kako ga njeni prsti stežu za ramena.

Spustila se preko njegovog tela. Disala je ubrzano, umorna, srećna.

Naslonila je svoje lice na njegove grudi. Njena mokra koža lepila se za Zapadnjakovo telo.

Uzburkana voda za kupanje polako se smirivala.

Zapadnjak je slobodnom desnom rukom dohvatio cigarilo preko ivice čabra za kupanje. Uzeo je i šibicu iz svoje jakne koja je ležala na podu.

Udahnuo je duboko dim koji se sada mešao sa oblacima vodene pare u sobi.

Telo crnokose Kiti ležalo je nepokretno preko njega. Tek posle nekoliko minuta ona je podigla glavu i zagledala se u njegove oči.

— Jesi li u međuvremenu razmislio? — upita ona tiho.
— Ja verujem da bi se mi slagali i kao poslovni partneri. Nebesa, pa ja stvarno hoću da budem iskrena do dna duše prema tebi. Tako nešto kao sada još nikad dosad nisam doživela. Nikada, razumeš li me. Šejne. I želim da to ne bude zadnji put. Da li mi veruješ?

— Da — odgovori Zapadanjak i stavi cigarilo u usta.

— I šta si odlučio?

— Možeš me smatrati svojim poslovnim partnerom.

Kiti se osmehnu radosno. Podigla je gornji deo tela.

Krupne grudi pojaviše se iznad površine vode. Na njenom licu ogledalo se olakšanje.

— Ne možeš zamisliti koliko sam dugo čekala ovu priliku, Šejne. U svakom slučaju, ja bih pokušala da te pozovem da se pojaviš ovde. Ali nisam znala kako da to uradim, pogotovu što nemam novca da ti ponudim. Sada se sve izmenilo. Kao da te samo nebo poslalo ovamo.

— Nemoj da preteruješ, draga — reče visoki čovek i podiže obrve. Skoro za sve stvari na ovom svetu ima objašnjenja, pa i za prokleta tajanstvene slučajeve kao što je moj dolazak ovamo. Nedostaje mi objašnjenje o tome šta još na kraju našeg ugovora misliš da napišeš?

Ona potvrdno klimnu glavom.

Ispricala je Zapadnjaku sve o mračnim poslovima Vinsenta Garnera.

Bandom prestupnika koji pljačkaju vozove „Union-pacifika” komanduje lično uvaženi šerif Vernala. On ih obaveštava o tome da li prolazi običan voz sa putnicima ili se njime transportuje novac. Isto tako banditi su tačno znali kad je u pitanju običan teretni voz.

Zahvaljujući jednoj dobroj vezi u upravi „Union-pacifika” dobijao je Garner kao od šale sva potrebna obaveštenja. Svoje veze je dobro učvrstio.

Hvatajući okorele razbojнике koji se već dugo traže zato što nanose ogromne štete železnici on je u firmi „Union-pacifik” stekao veliki ugled. Isto tako Garnera su zbog tih podviga uvažavali građani Vernala i okoline grada.

Bila je to đavolski dvolična igra Garnera s „Union-pacifikom”.

Kad bi se desilo da kompaniji dozlogrde ti silni prepadi na vozove onda je Garner stupao u akciju i po kratkom postupku začas isporučio nekog od traženih bandita koji železnici nanose ogromne štete.

Big Nouz Dordž Keri je pravi biser u nizu slavnih podviga ovog prepredenog lisca.

Garner je držao bandu razbojnika na uzdi, sejući nepoverenje među njima samima. Svako od njih morao je svakog trenutka da računa s tim da može biti poslat pod nož, i to ako suviše otvori usta i od Garnera zatraži veći deo plena za sebe ili zapreti izdajom. U šerifovom stolu nalazile su se poternice svih bandita i bio je dovoljan samo jedan jedini osmeh, pa da se buntovnik ukloni s puta.

Skoro sve svoje zasluge kod firme „Union-pacifik” Garner je stekao baš na ovaj podmukli način.

Pošto je saslušao priču do kraja Zapadnjak je stvarno mogao da dođe samo do jednog pravog zaključka.

Džordž Keri izgleda više nije bio u stanju da razumno razmisli o svojim koracima kad se odlučio da se sakrije u Vernalu.

Sigurno su ga panduri „Union-pacifika” već bili priterali uza zid. Mora da ga je već bila uhvatila panika i zato Garneru i nije bilo tako teško da ga ščepa kao od šale.

— Kako zamišljaš da to izvedemo? — reče Šejn ozbiljnim glasom.

— Želim da sve to što je moguće pre preturim preko glave, Šejne. — Danas je Vinsent tamo napolju kod njegove bande. Ali, ujutru rano on će već biti ovde. Prokuvao je od besa, jer je još uvek preokupiran neuspelim napadom na voz. A kad sazna šta ga ovde čeka, neće dugo razmišljati. Mislim da je nemoguće da on prozre naš trik. Osim toga, suviše je siguran u sebe da bi mogao da posumnja u ono što je jednom već raščistio, a to je poverenje u mene.

Visoki snažni čovek nije ništa odgovorio.

Čutali su nekoliko trenutaka. Posle toga Kiti mu je opisala svoj plan.

Zapadnjak se isceri.

— Ako imaš neke zadnje misli, onda ćeš morati da progutaš đavolski paprene knedle, leđi. Možda i nije trebalo da dozvoliš da do ovoga dođe!

Naslonila se ponovo na njegovo mišićavo telo.

— Kako samo možeš tako nešto da pomisliš o meni? — reče ona i uzdahnu. — Zar me nisi dovoljno upoznao?

Šejn je imao posebno mišljenje kad su u pitanju ovakva poznantsva sa ženama.. Ali, zadržao ga je za sebe i nije ga saopšti crnokosoj Kiti.

VI

Usred nekog kanjona plamtela je ogromna vatra i kao da se dizala do samog neba. Crvenkasti plameni jezičci lizali su stene koje su skoro uspravno štrčale u visinu.

Konture pet razapetih isluženih armijskih šatora mogle su da se raspoznaju u podnožju severnog zida kanjona. Nešto malo dalje u stranu nalazio se koral napravljen od užadi Tridesetak konja sabilo se unutra.

Ljudi su se okupili oko vatre u polukrug. Njihova lica koja su većinom bila pokrivena bradama, bila su utučena, a usne čvrsto stegnute.

Samo je još pucketanje vatre remetilo noćnu tišinu.

Vinsent Garner stajao je raširenih nogu ispred prestupnika sa rukama u džepovima pantalona. Njegove oči su bile uske i prodorno posmatrale redom jednog bandita za drugim.

— Ja još uvek čekam — reče Garner oštro. — Zar niko od vas neće već jednom da otvori svoju njušku?

Tišina. Niko kao da se nije usudio ni da diše.

Prividno smireno Garner je uzeo svoju tabakeru iz džepa na pantalonama, zavio vešto cigaretu i zapalio je.

Pošto je vratio tabakeru u džep izazivački je ispružio bradu napred. Cigareta se dimila u levom uglu njegovih usana.

— Viterse!

— Ovde sam — viknu bradonja čije je odelo bilo prljavo od dugog jahanja. Prišao je bliže.

— Možda bi ti trebalo da malo diriguješ ovim horom nemih! — frknu Garner. — Možda bi onda pesma bila lepša i glasnija, tako da i ja mogu da je čujem. Uostalom, ti si vodio taj napad na ekspresni voz, zar ne?

Viters je gledao u zemlju. Zbunjeno je premeštao svoju težinu s jedne noge na drugu.

Garnerovo čelo se đavolski opasno nabralo. Zgrabio je cigaru palcem i kažiprstom i besno je bacio na zemlju.

— Šta se, do đavola, ovde dešava? — viknu on besan kao ris.

Nekoliko ljudi su se nesvesno sagnuli.

— Da li ću ja najzad saznati iz vaših tupavih glava, šta se u stvari dogodilo? — huktao je Garner ljutito. — Ako „Union-pacifik“ namiriše šta se ovde dogodilo, a da to sazna od nekog od vas, onda ćete svi biti isporučeni! Jeste li to najzad već shvatili! Ja sam jedini koji može tu stvar da raščisti. Ali, to ću uraditi samo onda ako saznam kako se sve dogodilo, a pre svega kako izgleda taj pasji sin koji je sredio čak četvoricu vaših drugara. Dakle, počnite!

Viters je grizao svoju donju usnu. Oklevao je izvesno vreme, a zatim okrenuo glavu u stranu.

— U redu! — zagrme duboki glas kroz noć. — Meni nije stalo da nešto krijem. Zato, treba sada da razgovaramo jasno i glasno, Garnere.

Čovek koji je to rekao nalazio se pored Vitera. Imao je široka ramena, bio je visok i jak. Ličio je na ogroman ormar. Njegova brada i kosa imali su istu boju kao i plamen vatre.

— Flanagane — promrmlja Garner — dakle, ti si taj?

Viters se skloni u stranu i izgubi se među ostalim banditima.

— Da, ja sam taj — rečao je Irac. — Ja sam uprskao celu tu stvar. Ali, da li je to razlog da ti meni sada zbog toga skineš kožu s tela?

Šerif grada Vernala se pakosno osmehnu.

— Ti si komandovao. Flanagane! — dreknu Garner. — Zato si ti i odgovoran za sve. Čak i za to ako se vaša družina raspadne zbog ovog neuspeha. Da li ti je to jasno?

Među ljudima nastade žamor. Nepoverljivi pogledi probodoše gorostasnog Irca.

— Ne želim da se opravdam — viknu Flanagan. — Do bro, priznajem da sam ja komandovao napadom koji nije uspeo. Ali, ne možeš zbog toga da svaljuješ krivicu na mene. Garnere! Osim toga, ionako niko od nas ne može da ti kaže nešto o tome

šta se u vozu desilo. Mardok, Hejli, Huarez i Tukhou su upućani. Šeni je progutao jednu kuglu dok je jahao sa Tukhouom prema vagonu u kome je nastala pucnjava. Ali ni Šeni nije video tog momka. A Mardoka i Hejlja je izgleda sredio još u vagonu. Oni u svakom slučaju više ništa ne mogu da kažu. Zatim je i iz ostalih vagona suknula vatra i olovo poletelo prema našim glavama. Pasji sinovi su namirisali krv. Moramo biti srećni što smo uopšte izvukli žive glave iz tog đavoljeg kazana.

— Šeni! — viknu Garner. — Da li je tačno ovo što Flanagan kaže?

— Da, tako je bilo.

— Da li su Tukhou i Huarez na mestu bili mrtvi?

— Jesu — odgovori ranjeni bandit bez razmišljanja. — Olovo je letelo oko nas kao krupne kapi letnje kiše i njih dvojica su se srušili kao klade na zemlju. Jedan ulevo, a drugi desno od mene. Pre nego što sam mogao bilo šta da preduzmem već me je sustigla kugla. Jedva sam uspeo da se održim u sedlu.

Vinsent Garner klimnu glavom. Bio je dosta zadovoljan. Ali, njegov bes se još uvek nije stišao.

— Izgleda tako — rešao je on — kao da ništa ne možemo da preduzmemo. Iskreno rečeno, moramo pričekati da vidimo kako će se stvari odvijati dalje. Ako je taj revolveraš uspeo da sazna nešto od Mardoka i Hejlja, pre nego što su oni otputovali na onaj svet, može se desiti da on hoće da izvuče neku veliku korist i da „Union-pacifik” u Ogdenu đavolski onasno uzbuni. Ako se to dogodi, onda smo obrali zelen bostan. Za nekoliko sledećih dana će se ovde razmilet i čitava čorda detektiva železnice. A to sve možemo da zahvalimo tebi, Flanagan!

Držanje Irca se naglo izmeni. Na njegovim slepoočnicama i vratu nabrekle su žile. Boja na njegovom licu je postala skoro ista kao i njegova kosa.

— Šta to treba da znači? — viknu on. — Zar ja sam treba da kusam paprenu čorbu koju smo svi zakuvali?

— Ti si nas uvukao u gadan sos — odvrati Garner mirno.

Lice crvenokosog Irca se iskrivi od mržnje.

— Može se i drugačije gledati na celu tu stvar! — viknu on. — Ti sve nas ucenjuješ, Garnere. Misliš da nas možeš srediti ako ne radimo onako kako ti naređuješ. Ali, tvoj račun ima jednu malu grešku. Nas je više od trideset ljudi, a ti sam, Garnere. Zbog toga moraš dobro da razmisliš da li ćeš i dalje toliko širiti svoju njušku ili ćeš razgovarati s nama razumno kao s ljudima.

Flanagan okrete svoju glavu na sve strane. Očekivao je da će ga njegovi ljudi podržati.

Međutim, pogledi njegovih drugara bili su upereni prema licu Garnera.

I, to je taj ledeni osmeh koji je šerif Vernala namestio na svom licu. Bio im je jako dobro poznat iz ranijih prepirki.

Irac preblede kad su se njegovi drugari povukli u stranu.

Garnerov ubilački osmeh kao da se zamrzao na njegovom licu.

Flanagan nije uspeo ni da sredi svoje misli, a kamoli da reaguje.

Munjeviti pokret Garnerove ruke skoro da se nije mogao pratiti okom.

Poslednje što je Flanagan primetio bio je crvenkasti plameni štap koji je pojurio prema njemu.

Prasak pucnja, koji se odbio od stena, nije imao prilike da čuje. Umro je još pre nego što se, čudno zgrčen, nagnuo napred i opružio se koliko je dug na stenovito tlo.

Vinsent Garner ponovo napuni svoj revolver i vrati ga u futrolu.

— Podignite ga na konja i vežite ga! — naredi Garner oštro. — Pokušaću da ublažim tu stvar s „Union-pacifikom”. Dok se ja ne oglasim ostaćete ovde u skrovištu i ne mićite se oдавде. Postavite straže kao i obično i čekajte da se ja pojavim. Ima li još pitanja?

Niko se nije javio. Flanaganova smrt je svima uterala strah u kosti i niko nije smeo da se izloži riziku da nešto kaže. Na kraju krajeva, Garner je njima pružao sigurnost i učešće u dobiti od pljačkanja vozova. Svaki bandit je znao da bi protiv njih bila organizovana potera bez milosti ako Garner ne uspe da zataška vešto napade na vozove.

Garner je sačekao da privežu Irca na njegovom konju. Zatim je naredio da dovedu i njegovog šarca i vinuo se u sedlo.

Nije više izmenio nijednu reč s banditima. Odjahao je iz skrivenog kanjona koji se nalazio u brdima Unitah-Mauntina.

VII

Topot konjskih kopita odjeknu kroz tihu i usnulu jutarnju glavnu ulicu.

Pomoćnik šerifa Džej Kalder skoči kao da ga je guja ujela. Sjurio se na ulicu kao da ga sam đavo goni.

Nije mu bilo potrebno da pogleda dvaput, pa da pozna svog gazdu. Garnerov krupan stas i njegovo skoro vojničko držanje prepoznao bi među hiljade sličnih jahača.

Isto tako nije bilo čudno što Garner vodi još jednog konja sa zgrčenim čovekom u sedlu.

Džej Kalder je za trenutak nameravao da mu potrči u susret, ali to nije učinio. Veoma dobro je znao da u ovo vreme ne sme da se pravi buka. Mada je tek svanulo, u jednom ovakvom gradu kao što je Vernal moralo se stalno računati na to da zidovi kuća imaju i oči i uši.

Kalder priveza uzde oba konja za poprečnu gredu ispred kancelarije. Sačekao je da njegov gazda sjaše.

— Čak Flanagan — reče Garner tiho. — Upucao sam ga tamo gore u brdima. Ti pasji sinovi su toliko šašavi da se uvek kriju u istom skloništu. Uostalom... još jedan nitkov više u mojoj bogatoj zbirci.

Pomoćnik šerifa klimnu potvrdno glavom i nakašlja se. Pokušao je da napravi neki red među rečima koje su kao kaka lavina krenule iz njegovih usta.

— Sto mu gromova, Vinse! Mislio sam da ću poludeti. Dok si ti bio odsutan ovde je sve krenulo naopačke. Najpre se taj đavolski momak pojavio sinoć sa četvoricom mrtvih bandita i ispričao mi o pokušaju da se opljačka voz...

Garner zgrabi svog pomoćnika rukama za ramena.

— Šta mi tu trabunjaš! — viknuo je besno. — Zar ne umeš da se izražavaš jasnije?

Kalder klimnu glavom. Progutao je pljuvačku, đavolski jako se napregao i ipak uspeo da izvesti Garnera dosta tačno o onome šta se dogodilo.

— A zatim je pre pola sata u kancelariju banula crvenokosa Mandi — dodade pomoćnik šerifa. — Zavrtelo mi se u glavi kad je počela da govori. Ali, ja mislim da je najbolje da ti sam lično razgovaraš s njom...

Bled kao krpa, Garner je pojurio u svoju kancelariju.

Devojka skoči sa stolice za posetioce koja je stajala pored šerifovog pisaćeg stola i pogleda šerifa uplašeno.

— Šta se dogodilo? — ciknu Garner ljutito. — Govori! Brzo!

— Mis Hoves me šalje — reče devojka oklevajući, kao da se bojala novog izliva besa šerifa. — Radi se... o ovom čoveku...

Pokazala je rukom izbledeli papir koji se nalazio na pisaćem stolu. Pri tom se u očima devojke pojavi sanjalački sjaj.

Pomoćnik Kalder uđe u kancelariju. Ostao je da stoji pored vrata.

Garnerove oči se ukočiše dok je pohlepno privlačio papir sebi.

„Vels Fargo”... mrmljao je on otegnutim glasom. — Šejn... dvadeset hiljada dolara...

Tiho je zviznuo kroz zube. Zatim se odjednom okrenuo prema svom pomoćniku i podigao papir.

— Je li to taj momak koji je ovamo dovukao četvoricu upucanih bandita?

Kalder potvrdno klimnu glavom.

— Da... da, Vinse! Sasvim sam siguran u to.

Dok je Vinsent Garner još uvek zamišljeno trljao rukom čelo na krajevima njegovih usana pojavio se tajanstveni osmeh. Okrenuo se ponovo prema crvenokosoj devojci.

— Gde se sada nalazi taj momak? — upita on. — Da li spava u salunu?

— Da, ser — odgovori Mandi brzo. — Mis Hoves je rekla da morate biti jako oprezni.

Garner odmahnu rukom.

— Otkud ova poternica? — upita on.

Devojka bespomoćno sleže ramenima.

— Ne znam, ser — odgovori ona zbunjeno. — Ali, mis Hoves će vam objasniti sve, čim budete uhapsili tog čoveka. Nije imala više vremena da razgovara sa mnom, jer... jer...

Garner se isceri.

— Razumem — prekide je on. — Koji broj sobe?

— Dvanaest, ser.

— Ti ćeš ostati ovde u kancelariji dok se sve to ne završi,

Mandi.

— Da, ser.

Garner otvori svoj ormar sa oružjem i uze jednu sačmaricu sa skraćenom dvostrukom cevi. Lagano je oborio cev i napunio ih obe. Rezervne patrone mu nisu bile potrebne. Ovo što ima u rukama biće sasvim dovoljno.

VIII

Kao sneg beli čaršav je šušкао dok je Kiti još jednom naslonila svoje telo na Šejna. Šaputala mu je na uho.

— Jesi li čuo topot kopita, veliki?

Zapadnjak se trže iz polusna. Tek sada je osetio toplinu njenih oblina. Krv se ponovo uzburkala u njegovom telu.

Okrenuo se prema njoj. Kiti uzdahnu i još više se nasloni na njega.

Bila je to vatra koja se ponovo rasplamsala da bi na kraju ugasila samu sebe.

Kiti je ležala nepomično, pogleda uperenog u tavanicu sobe.

— Zaboga — reče ona tiho — mora da sam poludela. Zašto smo požurili da sve naše želje ostvarimo što pre? Sanjaću ovu noć i za vreme dok je dan.

— Ti si tako htela — odgovori Zapadnjak i navuče ćebe preko sebe. Pored njega su se dizale i spuštale grudi crnokose Kiti koja je još uvek ubrzano disala.

— Možeš se potpuno osloniti na mene — šapnu ona. — Sada imam još jedan razlog više da ti pomognem da pobegneš iz zatvora.

Visoki čovek se osmehnuo. Prekrstio je ruke ispod glave i ćutao. Uskoro je primetio da Kiti spava. Bila je iscrpljena. Njeno disanje je postajalo sve pravilnije.

Prošlo je desetak minuta kada je čuo korake.

Zapadnjak zatvori oči i nežno stavi ruku preko gornjeg dela tela devojke.

Čovek koji je koračao kroz hodnik nije se baš trudio da bude tih.

Koraci prestadoše ispred vrata sobe u kojoj su se nalazili Šejn i Kiti.

Vrata odjednom poleteše unutra sa zaglušujućim treskom. Brava se otkinu od vrata. Okrenula se u vazduhu i pala na pod. Šejn skoči.

Njegov pojas sa revolverima nalazio se na poprečnoj šipki kreveta pored njihovih nogu.

Čovek skoro sasvim pokri ram na vratima. Na dosta slaboj svetlosti presijavao se hromirani čelik njegove „parkerice”.

Kiti kriknu piskavim glasom. U paničnom strahu okrenula se u stranu i kliznula preko ivice kreveta. Onako naga, kao od majke rođena, otkotrljala se preko tepiha sve dok nije svojom zadnjicom udarila o jednu nogu stola.

Cvileći kao išibano pseto ostala je da leži, pokrivši glavu rukama kao da je time želela da se sakrije od zalutalog olova.

Šejnova desnica polete prema dršci revolvera. Skočio je u stranu da bi izbegao smrtonosni snop sačme koji je očekivao svakog trenutka.

Ali, nije uspeo da dohvati revolver.

Skripanje prozora sledilo je krv u njegovim žilama. Pribrano je povukao desnicu natrag i polako podigao ruke uvis.

— Vrlo razuman potez, momče — čuo se glas sa prozora praćen hladnom promajom. — Preuzmi ga ti, Vinse.

Čovek sa sačmaricom zareža u znak da se slaže.

Zapadnjak je prepoznao glas drugog čoveka. Bio je to šerifov pomoćnik koji je preko strehe dopuzio do prozora. Uspeo je da to izvede bez ikakvog šuma. Pravi podvig!

Šejn pogleda zvezdu na Garnerovim grudima kao da je tek sada nasiutio o čemu se radi.

— Hej, šerife! — viknu on piskavim glasom i isceri se. — Ovo mora da je neka gadna zabluda. Mogu vam objasniti...

— Loše ti se piše, momče — prekide ga Garner, csmehnuvši se podrugljivo. — Zatvori svoju prljavu njušku! Jesi li razumeo? A sada, natrag na jastuk! Hajde, brže!

Zapadnjak je progutao pljuvačku. Pravio se kao da je to za njega tvrda knedla. Opirući se, ipak je poslušao i kliznuo leđima na izgužvano ćebe.

Kada je na svojim rebrima osetio hladne mesingane šipke ugledao je pomoćnika šerifa. Penjao se kroz prozor i zaklonio slabu jutarnju svetlost koja je prodirala unutra.

— Mogu li da dozvolim sebi da pitam još nešto, ser — obrati se Zapadnjak sa preteranom učtivošću Garneru. — Šta vam smeta to što sam vam isporučio četvoricu bandita za kojima su raspisane poternice? Je li to možda razlog da ovako postupate sa mnom?

— Glupost — viknu Garner. — Razlog bi trebalo da znaš bolje od mene, Šejne.

Izgovorio je ime visokog čoveka otegnuto i sa uživanjem. Zapadnjak je zbunjeno treptao očima.

— S kime vi to razgovarate? — upita on. — Da se to možda vaš pomoćnik ne zove Šejn?

Garner se grohotom nasmejao.

— Presešće ti šegačenje — reče on i opisa krug vrhom cevi sačmarice.

Zapadnjak primeti iznenadan pokret na prozoru. Uzalud je pokušao da se skloni u stranu. Pomoćnik šerifa je i računao na takav pokret. Drška „kolta“ fijuknu kroz vazduh i pogodi precizno Zapadnjaka u potiljak. Video je još samo to kako se Garner sagnuo i udario Kiti šakom po zadnjici.

Tek tada je osetio oštar bol koji kao nož probode njegovu glavu. Mrak besvestice odneo je sa sobom i bol i druga osećanja.

IX

Kiti Hoves je bila bleđa kao krpa. Ali ne od straha, već od iscrpljenosti. To Garner nije nikako mogao znati.

Iz ormara je izvadio vuneno čebe i stavio ga preko ramena crnokose žene. Pažljivo joj je namestio jednu stolicu i sačekao dok nije sela.

Sa svog kaiša na pantalonama skinuo je on dva para lisica i bacio teško gvožđe na pokrivač kreveta.

— Obuci ga i odvedi ga u zatvor — naredi on.

— Odmah — reče pomoćnik Kalder vatreno. Vratio je svoj revolver u futrolu i bacio se na posao.

Garner stavi sačmaricu na sto i sede prekoputa Kiti.

I ne gledajući u svoje prste zavio je sebi cigaretu i zapalio je.

— Pa?

Kiti podiže glavu i pokuša da zagladi svoju kosu rukom koja je žestoko drhtala.

— Tako se radujem što je sve uspelo, Vinse — reče ona i odahnu s olakšanjem. — Ti znaš da ja u normalnim prilikama nisam plašljiva. Ali, taj Šejn je opasniji nego što izgleda. On se tako ponašao samo zato što nije namirisao opasnost.

Garner prezrivo odmahnu rukom.

— Svi momci koje sam ja pohvatao tvrdili su za sebe da su đavolski opasni. A zatim su cvileli kao išibano pseto pre nego što sam im uputio kuglu u glavu. Ali, nije važno. Ti si svoj deo posla izvanredno obavila, Kiti.

Ona se bojažljivo osmehnula.

— Zašto ga nisi ubio, Vinse?

— Iz dva razloga, Kiti. Prvo, što nisam tebe hteo da ugro-

zim i drugo što u poternici stoji da ljudi iz „Vels Fargoa” po mogućnosti žele da ga imaju živog u svojim rukama. To je naša odskočna daska. A, odakle ti taj papir? Dešava se jednom u deset godina da ja ne znam za neku poternicu.

Kiti duboko udahnu vazduh. Kao da se oslobodila nekog teškog bremena.

Pomoćnik šerifa je završio svoj posao. Obukao je onesvešćenog čoveka i stavio mu lisice na noge i ruke koje su bile povezane jedne s drugim lancem. Teško dišući izvukao ga je napolje.

Garner ustade. Zatvorio je vrata i vratio se ponovo do stola.

— Došao je sinoć u salun, popio nekoliko čašica i naručio kupatilo i sobu za prenočište — obavesti ga Kiti. — Kad je zatim ušao u kupatilo meni je odjednom sinulo u glavi. Nešto kao da mi je bilo poznato na tom čoveku. Tada sam se setila onih stvari Džordža Kerija koje si ti ostavio onda u sobi. Sakrio si ih u sefu moje sobe, jer si bio siguran da ih tamo niko neće pronaći...

— Sto mu gromova, tako je! — čudio se Garner. — To su bile beznačajne sitnice. Porodične slike i papiri. Onda sam mislio da ne treba da se baci ništa, jer, zlu ne trebalo, možda će nekad biti od koristi. Ali se uopšte ne sećam poternice.

— Našla sam je u koricama — objasni mu Kiti. — I, onda mi je, naravno, sve bilo jasno. Nisam mogla da smislim ništa pametnije nego da se približim Šejnu. Nekako sam morala da ga zadržim dok se ti ne vratiš. Nisam smela da se oslonim samo na Kaldera. Nadam se da mi nećeš zameriti što sam s tim momkom...

— Gluposti — prekide je Garner i energično odmahnu glavom. — Želiš li jedan deo nagrade, Kiti? Ja ću odmah telegramom obavestiti detektive „Vels Fargoa” u Frisku.

— Deo nagrade? — pnovi Kiti prividno iznenađena. — Ja sam ti samo dala mig.

Garner izvadi cigaretu iz usta.

— O tome ćemo još razgovarati — reče on ozbiljnim glasom. — Nekako ćemo se složiti. Sada je najvažnije da je klupko počelo da se odmotava. Ići će to što se brže može. Grom i pakao, takav jedan srećan slučaj! Pa, to ne verujem da ćemo dugo, dugo da doživimo. Isporučićemo čoveka koji je upropastio naš napad na voz, a uz to dobićemo kao dodatak i dvadeset hiliada.

— A, ako je vozovođa nešto namirisao i javio o tome u Ogden? — upita Kiti prividno zabrinuta.

— Ja ću to već saznati — reče Garner samouvereno. — I, kao naknadu za izmirenje poslaću im Flanagana i ostalu četvoricu.

— I sve njih ćeš prijaviti na svoje ime?

— Ne, već samo Flanagana. Bio se dosta uobrazio i morao je to da plati glavom. A za one koje je Šejn dovukao ovamo samo ću javiti „Union-pacifiku” da ih je ovde istovario neki

nepoznati lovac na ucenjene ljude. To će u svakom slučaju biti dovoljno.

Kiti se osmehnu.

— Grom i pakao, Vinse — reče ona s divljenjem — nikad mi ni na kraj pameti nije palo da ćeš se tako lako izvući iz svega toga.

Garner se zadovoljno smeškao.

X

Svet kao da se sastojao od nekakvog neprekidnog bubnjanja koje je povremeno bilo čas jače, a čas slabije.

Kad je napolju postalo svetlije, sve je počelo da se okreće u krug.

Zapadnjak je imao utisak da mora čvrsto da se drži da ne bi bio izbačen iz tog prokletog kruga nekud u prazan prostor.

Polako su njegova čula počela da rade. Crni veo pred njegovim očima je počeo da se kida u sve sitnije komade, a okretanje u krug se smanjilo. Umesto toga osetio je sada bolove. Kao da je neki smrtonosan ogroman čekić nemilosrdno udarao po Zapadnjakovoj glavi i nameravao da je pretvori u paramparčad.

Šejn se napregao.

Otvorio je oči i pokušao da se bori protiv bolova.

Njegov pogled zaustavio se na nekoj neprijatno sivoj površini. Morao je dobro da se pomuči da bi okrenuo glavu.

Zid s njegove leve strane bio je takođe siv, a osim toga, išaran slovima koja su ličila na svračije noge. Bili su tu i neki nepristojni crteži.

Njegov mozak se naprezao da se seti šta se dogodilo.

Novi talas bolova projuri kroz njegovu glavu kada se odjednom pokrenuo. Podigao je ruke i šakama pritisnuo čelo.

Zveckanje lanaca.

Zapadnjak je zaboravio na udaranje čekića po njegovoj lobanji. Spustio je ruke i pogledao u lisice od livenog gvožđa koja su zajedno s bravama visile na njegovim rukama.

Isprekidana dnevna svetlost padala je u ćeliju kroz rešetke prozora koji je otprilike bio visine čoveka.

Zapadnjak više nije imao prilike da razmišlja o svom položaju.

— Budi se! — dreknu neko sa Zapadnjakove desne strane. Šejn se polako okrenuo.

— Dobro jutro! — reče on stenjući. Bilo mu je potrebno još koji trenutak, pa da se sasvim povрати od udarca drške revolvera.

Vinsent Garner je stavio svoje krupne dlakave šape na jednu od poprečnih šipki na vratima. Gledao je zatvorenika, cereći se

zadovoljno kao da se radilo o nekom lovu na progonjenu divljač koji se završio njegovim trijumfom.

— Ko rano rani, dve sreće grabi — nasmeja se Garner nadmeno. — Dvadeset hiljada... Pa, to je čitava gomila para. Kao kakva planina. I to za jednu takvu bitangu kao što si ti.

— Ja sam pristojan čovek — odvrati Zapadnjak i uspe prvi put da se isceri.

Garner kao da nije čuo šta je visoki čovek rekao.

— Djavolski rado bih hteo da čujem šta je to kod tebe toliko opasno — mrmljao je on. Sa dvadeset hiljada ti si daleko iznad proseka. Ali, zašto?

— Ljudi iz „Vels Fargoa” ne bi trebalo tako olako da rasipaju novac — reče Zapadnjak i pokrenu noge. Osetio je odmah da su i one bile vezane gvozdenim lisicama.

Garner odmahnu rukom.

— Ti si kod mene ovde naleteo na pogrešnu adresu, momče. Tako su prošli i mnogi drugi lupeži pre tebe. Ali, kad su saznali gde su se našli, za njih je već bilo suviše kasno, kao i za tebe. Šta si ti zapravo hteo ovde u Vernalu? Nešto određeno?

— Čista slučajnost. U stvari, ja sam samo sišao iz voza, jer sam hteo da dobijem nešto malo džeparca. Ali, izgleda da mi je sreća okrenula leđa.

— Sasvim tačno — isceri se Garner. — Novac za glave bandita koji si mislio da strpaš u svoj džep, možeš slobodno da obesiš mačku o rep. Uostalom, nećeš morati dugo da čekaš. Moj telegram koji sam uputio „Vels Fargou” već je krenuo iz Vernala. Šta ti misliš, koliko će vremena proći dok oni ne pošalju nekog ovamo? Svakako moraš imati iskustva u tome!

Šejn nije odgovorio. Normalno bi bilo da to bude kroz tri dana. Ali, pošto je tako dobro poznavao Sidni Blada bio je siguran da će taj krvavi pasji sin pokrenuti i nebo i pakao da bi skratio vreme putovanja voza koje mu je potrebno do Vernala.

— Dođi ovamo! — reče Garner prijateljski. Udaliio se korak nazad od vrata sa čeličnim šipkama i mahnuo izazivački. — Hoću nešto da ti pokažem.

Zapadnjak se podiže sležući ramenima. Nije mu promaklo podmukli osmeh šerifa.

U belo okrećenom hodniku stajale su na zidovima upaljene petrolejske lampe.

Lanci zvecnuše kad je visoki čovek pošao prema vratima.

Garner koraknu u stranu i mahnu rukom.

Zapadnjak trepnu očima.

Na suprotnom zidu ispred ćelija nalazile su se vitrine poredane jedna pored druge koje su zauzimale celu dužinu zidova.

Zbog toga što je bio dugo u nesvesti Zapadnjak nije odmah shvatio šta se nalazi iza staklenih okana na vratima ormara.

— Ovako nešto nemaš prilike da vidiš svaki dan — reče Garner hvalisavo i otvori jednu od vitrina.

Zapadnjak se nasloni na šipke ograde i protrlja oči sa okovanom desnicom.

Bol u njegovoj glavi ličio je sada na neko potmulo kucanje. Nije odmah shvatio.

U pregradama vitrina čuvao je Garner kožne stvari, cipele, tabakere, pojaseve, beležnice i još neke sitnice.

Iz jedne fioke izvadio je Garner neku savijenu hartiju. Razvio je.

— Carli Hanks — pročitao on cereći se. — Tri hiljade dolara nagrade od „Union-pacifika”. Bilo je to pre pola godine. Dobrom starom Čarliju bile su dovoljne dve kugle. A ovo ovde — reče Garner i pokaza rukom par polurukavica i tabakeru — su bile njegove stvari.

Garner je posmatrao s uživanjem iznenađenje na Zapadnjakovom licu.

Visoki čovek je zanemio. Otvorenih usta gledao je u stvari koje su bile poredane ispred njega.

— Jesu li ovo zaplenjene stvari... — promrmlja on najzad teško dišući.

— Hajde, pogodi! — upita Garner, iscerivši se još šire. — Uostalom, sve što vidiš ovde to su predmeti koje ja godinama skupljam kao uspomene na prohujale burne dane. Čudiš se, zar ne? Uostalom, niko se od njih nije vratio po svoje stvari.

Zapadnjak je neprestano vrteo glavom, ne verujući svojim očima. Morao je da se savlada da ne bi pokazao svoju bezgraničnu mržnju prema ovom pasjem sinu sa zvezdom na grudima. Iz iskustva je znao da je jako opasno ako se pokažu lična osećanja prema protivniku. Tako nešto muti čoveku pogled i smeta logičnom razmišljanju.

— A, čemu bi ovo moglo da posluži? — upita Šejn što je mogao mirnije.

— Nemaš nimalo mašte, amigo. Nekad će ova moja zbirka predmeta vredeti gomilu novca. Ljudi će se otimati da kupe te stvari. To mi možeš verovati.

— Zatražiću basnoslovnu cenu, sačekaću pravi trenutak, a onda ću ih rasprodati pojedinačno onima koji budu nudili najviše. Mislim da će to biti jedno lepo sporedno zanimanje kada budem otišao u penziju.

Šejn razvuče lice u prezriv osmeh.

— Jesi li siguran da ćeš to i doživeti, Garnere?

Šerif se ponovo nasmejao.

— Čak prokleta jako siguran. Čovek treba samo da veruje u sebe. Ima mnogo nitkova ovde na Zapadu koji bi mi najradije od svega na svetu probušili mozak kuglom. Ali, ti lupeži me đavolski cene i boje me se. To je ono što čoveka drži u životu. Misliš li da bih ja radio ovaj posao da nije respekta prema meni?

Šejn sleže ramenima i pokretom glave pokaza jezive predmete.

— Je li to bila tvoja ideja? — upita.

— Nešto malo sam prihvatio od crvenokožaca — odgovori Garner.

— Nikako ne mogu da zamislim da će neko biti toliko lud da za ovako nešto plati.

— Kada bi ti se pružila prilika video bi — uveravao ga je Garner samouvereno. — Jesi li čuo o tim novinarima koji u poslednje vreme njuškaju kod nas na Zapadu na sve strane i pišu neke grozne priče? Kažu da ljudi na istočnoj obali prosto luduju za tim pričama. Zovu ih „din-romani“. To su male sveske sa štampanim romanima. Razumeš? Ono što je za nas ovde ledeni breg, može na Istoku biti jako uzbudljivo. Ali, svejedno. Ja u svakom slučaju u svemu tome vidim dobar posao. Jednoga dana ljudi se više neće otimati samo za štampane stvari. Poželeće nešto više. A, onda ću se pojaviti ja sa svojim predmetima. Evo, na primer!

Otvorio je jednu drugu vitrinu.

— Ovo je dosad moj najdraži komad — cerio se šerif.

Zapadnjaku zastade dah.

Između dva para rukavica i nekoliko pojaseva nalazila se i maska od gipsa.

Uprkos manjim oštećenjima odmah je prepoznao crte lica.

Da, nije se mogao prevariti, to je on.

Big Nouz Džordž Keri!

Garner se okrete prema visokom čoveku.

— Da li ga poznaješ? — upita on. — Postao je skoro legenda na Zapadu. U svakom slučaju njegovi predmeti su u mojoj zbirci najdragoceniji.

Zapadnjak odmahnu odrečno glavom.

— Džordž Keri — objasni mu Garner. — „Union-pacifik“ je bio već na kraju nerava zbog njega. Neslužbeno su ga proglasili za najtraženijeg nitkova. A onda je taj glupi momak sa velikim nosom napravio istu grešku kao i ti, amigo. Usudio se da kroči nogom na moje tlo. Pri tom je svakako morao znati da je ovo kraj puta svakog prestupnika koji natrapa ovamo.

Zapadnjak se svim silama upinjao da proguta mržnju koja je ponovo zapretila da izbije iz njega kao kakav vulkan. Ovaj Garner je stvarno bio životinja. Podmukliji i prostiji od priave hijene. To što je uspeo da se dokopa zvezde samo je dokazivalo kakvim lukavim sredstvima je uspeo da baci pesak u oči građanima Vernala.

— Možda! — viknu visoki čovek ljut kao ris. — A šta je sa nitkovima koji napadaju vozove? Kako to da tu nemaš i njihove vlastite stvari?

— Pametno pitanje! — odobri Garner. — Ali, i oni će jednog dana doći na red. Izvesno vreme treba da se osećaju sigurno.

nim, a onda će utoliko lakše prestati da dišu kad stavim cev revolvera ispred njih.

— Dobar recept — rekao je Šejn. — Ja sam pogodio četvoricu od njih i nije mi bilo nimalo teško.

— Nemoj da se praviš važan! — ciknu Garner i zatvori vrata vitrine. Namestio je zlobnu grimasu na licu. — Da budem iskren, meni bi jako odgovaralo kad bi ti pokušao da bežiš. Onda bih imao razloga da te upucam kao prerijskog zeca. To bi bio lep poklon za Kiti.

— Da, tome bi se ona sigurno radovala — reče Zapadnjak mirno.

Garner ga je posmatrao još sekundu, netremice ga streljajući očima iz kojih je sevalo stotinu munja. Zatim je izašao iz ćelije.

Vrata ćelije s treskom se zatvoriše za njim. Čuo se kad je spolja stavljena reza.

Šejn sede na drveni krevet. Setio se svog smrtnog neprijatelja Sidni Blada.

Uvereni da svog najvećeg neprijatelja najzad imaju čvrsto u svojim rukama, ljudi iz „Vels Fargoa” su već nekoliko puta isplatili po dvesto hiljada dolara. I svaki put krvavi pas se zakleo da neće dozvoliti da do jednog takvog iznenađenja ponovo dođe.

Kakve će sada mere preduzeti da bi se najzad dokopao Zapadnjaka i zavrnuo mu šiju!

Šejn još jednom pogleda u gvozdena vrata.

XI

Ceo dan je prošao neobično monotono. Minuti i časovi prolazili su sporo. Zapadnjak je proveo vreme ležeći na krevetu. Malo je dremao, a malo i razmišljao. Pomoćnik šerifa je ulazio dva puta u ćeliju. Kad mu je doneo ručak, i uveče kad se smrklo pojavio se s večerom. Bila je to bedna hrana, ali Zapadnjak je jeo samo zato da ostane u snazi.

Napolju je prestala uobičajena buka koja preko dana prati ulice ovog malog mesta. Građani Vernala pošli su da se odmore za sledeći dan.

Jedino je još iz „Grin-River” saluna dopirala galama. Procmukli povici onih koji su se rano opili, zveckanje čaša, prigušeni zvuci pijanaca.

Zapadnjak više nije osećao umor. Uspravio se i naslonio se leđima na zid iza kreveta.

U njegovoj ćeliji je bilo mračno. Ispred vrata u hodniku, gde su se nalazili Garnerovi suveniri gorela je jedna usamljena lampa na gas.

Činjenica, da je šerif ubica nije postavio stražu neposredno

ispred ćelije, govorila je o njegovoj nadmenosti. Garner je sebe smatrao nesavladivim.

Zagrcnuće se zbog toga i to đavolski opasno!

Šejn se umorno osmehnu.

Ovog trenutka nije uopšte izgledalo moguće da se takva neka proročanstva i ostvare. Crv sumnje počeo je polako da se uvlači u njega i da ga grize. Da li je stvarno mogao da se osloni na Kiti Hoves?

Potisnuo je te misli. Njegovo iskustvo sa ženama bilo je dovoljno veliko da tačno oceni Kiti Hoves.

Nije se pretvarala pred njim, čak mu se i podala. Da je i pored toga imala označene karte u rukama i ponovo se povezala sa Garnerom, onda bi on već odavno upucaao svog dragocenog zatvorenika.

Mnogo nesigurniji je bio kad je u pitanju Sidni Blad.

Zapadnjak je poznavao svog smrtnog neprijatelja skoro isto tako kao i sebe samog. Mogao je da se udubi u Bladov tok misli, da predvidi njegovu reakciju i da prema tome odluči šta treba da radi. To je bilo ono što mu je dosad za dlaku spasavalo život. Često su imali prilike da pucaju jedan na drugog iz zasede.

Međutim, Blad je želeo da svojim gazdama u Frisku dovede živog najvećeg neprijatelja kompanije.

I Šejn nije želeo da upuca Blada. Jer, dok je Sidni niemu za petama, znao je na čemu je i šta može da očekuje. Ako bi na Bladovo mesto došao neki drugi čovek koga Šejn ne poznaje, onda bi se Zapadnjakov položaj pogoršao. Bilo bi mu potrebno dosta vremena da se navikne na lične osobenosti tog naslednika. To bi moglo sa sobom doneti smrtnu opasnost za visokog čoveka.

Ali, sve su to samo razmišljanja. Ovog puta Sidni Blad će pokušati da ne nasedne ni na jedan njegov trik. Njegov princip da uradi ono što njegov protivnik najmanje očekuje nije bio nepoznat krvavom psu.

Zapadnjak je mirno razmišljao o svom položaju. Kao u nekoj partiji šaha. Trebalo je smisliti nove poteze i predvideti one koje će povući njegov protivnik, i to unapred.

U razmišljanju mu je vreme prolazilo brže.

Jednog momenta visoki čovek se trgao iz svojih misli.

Čuo je tiho grebanje.

Nije se ni mrdnuo, već je napregnuto osluškivao.

Opet isti šum. Zatim koraci. Neko je pokušavao da se popne, ali nije bio naročito vešt.

Zapadnjak se isceri. Ipak je za trenutak protrljao čelo. Ovo se nije uklapalo u to kako se on dogovorio sa crnokosom Kiti.

Šum prestade.

Spolja je do Zapadnjakovih ušio dobro prigušen glas.

Visoki čovek nije odgovorio ništa. Umesto toga, on je ustao i zveckajući lancima prišao prozoru ćelije.

— Veliki, čuješ li me? — šaputao je neki zabrinuti glas.

— Da — odgovori on tiho.

Znao je da pomoćnik šerifa Kalder sedi tamo napred u kancelariji. Vrata koja su vodila prema ćeliji bila su zatvorena. Dakle, nema nikakve opasnosti.

— To sam ja, Kiti. Nisam više mogla da izdržim. Bila sam jako zabrinuta. Zato...

Njena tanka ruka pojavi se iznad ograde prozora. Gurnula je između šipki na prozoru neki predmet koji je bio zavijen u tamno platno.

Zapadnjak prihvati predmet. Odmotao ga je i ustanovio da se radi o niklovanom „storkiper-koltu” sa šest metaka. Ovaj revolver sa svojom kratkom cevi od jedva tri cola zamenio je kod mnogih kockara i salunskih lavova „deringer”. Oružje, koje se lako moglo sakriti ispod jakne.

Visoki čovek gurnu „kolt” ispod svog pojasa na pantalonama i vrati natrag platno.

— Šta ovo treba da znači? — upita on jedva čujno. — Zar više i samoj sebi ne veruješ?

— Naravno da verujem. Ali, mislim da se može dogoditi sve sasvim drukčije nego što smo mi smislili. Garner je ceo dan bio kod mene i slavio veliku pobjedu. Sada leži u mom krevetu potpuno pijan i hrče tako jako da se svi zidovi tresu. Bilo mi je drago što sam ga dovela dotle. Jer, što je više viskija popio, utoliko je češće ponavljao, da će te ipak ubiti kao besnog psa. Jesi li video njegovu zbirku?

— Da.

— Baš zato. Dvadeset hiljada dolara mu nije dovoljno. On računa na to da će sa stvarima oduzetim od tebe dobiti još koju hiljadu.

— Hm! — Zapadnjak je trljao čelo koje ga više skoro nije bolelo. — Jesi li pazila da te niko ne vidi?

— Znam svaki ćošak u gradu. A ovde napolju u zadnjem dvorištu ionako nisam mogla da nađem ni na koga.

— Dobro. Da li je tebi jasno da se moraš odreći dvadeset hiljada dolara, ako ja uhvatim maglu?

— Da. Razmislila sam o tome. Ne želim sebe da okrivljujem ako ne bude ispalo onako kako smo smislili. Biće mi dovoljno ako Garneru budu vezane ruke tako da mogu da nestanem iz grada. Novac koji je meni pozajmljen, zarađen je na nezakonit način. Zato se više i ne osećam dužna da mu ga vratim, ako bude izgubio svoje mesto.

— U redu — šaputao je Šejn. — Potrudi se da ga zadržiš još bar dva, ili tri sata.

— Budi bez brige.

— Znaš li možda skrovište gde se nalaze njegovi ljudi?

— Za ime boga, šta ti nameravaš s njima?

— Nemamo mnogo vremena da razgovaramo. Ako misliš da

izbacim Garnera iz koloseka onda moraš da prepustiš meni kako ću to da uradim.

— Dobro. Znam to samo otprilike. Garner je o tome pričao ponekad kad je bio pijan. Moraš jahati prema severozapadu uvek pravo pored Marš-Pika. To je najviši vrh Unitah-Mauntina koji se može videti iz Vernala. Doći ćeš do jednog klanca koji je dug oko pet milja. Tamo gore ima mnogo kanjona. Onaj u kome logoru prestupnici liči na džak i ima jako uzan ulaz. Vins kaže da bi stražar, koga oni postavljaju, mogao da drži u šahu celu armiju.

— Naći ću to mesto — uveravao je Zapadnjak. — Vрати se sada i pobrini se o Garneru.

— Pazi na sebe, veliki — dobaci Kiti. — Nikada neću za-boraviti kako smo se upoznali. Biće mi žao, ako...

— Idi sada! — zareža visoki čovek.

Čuo je njene prigušene korake koji su se polako udaljavali.

Možda je Kiti u pravu? Možda je stvarno bolje da se ne čeka dok se Sidni Blad pojavi sa dvadeset hiljada dolara?

XII

Zapadnjak je ostavio ženi pola časa. To bi moralo biti dovoljno da stigne do Garnera.

Zatim se visoki čovek uverio da se niklovan revolver ne vidi ispod njegove jakne.

Krenuo je prema gvođenim šipkama na vratima i pri tom napravio veliku buku svojim lisicama na rukama i nogama. Počeo je da udara gvožđem po ogradi.

Zvuk metala prekide noćnu tišinu. Zapadnjak se nadao da se neće čuti izvan kuće suviše daleko. U salunu je u svakom slučaju bilo je dovoljno buke da nadjača sve ostale zvuke.

Prošlo je nekoliko minuta i pomoćnik šerifa je tek tada reagovao. Sigurno je bio zaspao. Moglo se to čuti po njegovom glasu kad je otvorio vrata i besno viknuo.

— Hej, kakva je to galama? Zar si poludeo?

Zapadnjak je prestao da lupa. Kriknuo je promuklo.

Kalder nije imao nameru da tako brzo izađe napred. Stajao je pored vrata gde se osećao sigurnim.

— Šta se desilo, do đavola?

— Žedan sam! — kriknu visoki čovek. — Ne mogu više da izdržim, sto mu gromova! Nešto nije u redu sa mnom. To što si mi dao da jedem, nisi ga valjda skuvao od kartona, pasji sine?

Kalder se nasmeja.

— Pa šta onda? Zar ćeš sada početi da cviliš za svojom majkom?

— Grom i pakao, meni je užasno zlo! Zar ne shvataš. Ose-

ćam se jaderno. Možda mi je potreban doktor. Ali, tu uslugu mi ionako nećete učiniti, jer ja vas poznajem, vi kućkini sinovi.

Kalder se ponovo nasmeja.

— Mene nećeš prevariti, nitkove. Misliš da ću ti poslati doktora, pa da upotrebiš neki trik i odmagliš?

— Prokletstvo! — psovao je Zapadnjak. — Već sam rekao da to ne očekujem. Ali, možeš bar toliko biti pristojan i done-seš mi vode.

— Liži zidove — kikotao se pomoćnik šerifa. — Na njima ima dovoljno vlage.

— Nebesa! — stenjao je visoki čovek. — Kako možeš biti toliko nemilosrdan. Ali, ti svakako znaš šta radiš. Za mene je ionako već kasno. Zato mi je svejedno da li ću umreti kao pas pre nego što se pojave ljudi „Vels Fargoa“. Međutim, tvome gazdi davolski neće biti svejedno. Znaš li šta ti stavljaš na kocku? Dvadeset hiljada dolara, moj prijatelju!

Pomoćnik šerifa je dugo ćutao.

— Kako to da si odjednom tako ožedneo? — upita on s nepoverenjem. — I to da ti nije dobro. Ceo dan ti nije bilo ništa, a sada se iznenada previjaš od bolova. Tu kao da je nešto sumnjivo, zar ne?

— Ništa, zaboravi sve to — reče Šejn kao da se pomirio sa sudbinom. — Zaboravi da sam tražio tu prokletu vodu, čoveče. Meni je ionako svejedno.

Kalder je još uvek stajao uz vrata. Zapadnjak nije mogao da ga vidi. Ipak, čulo se njegovo disanje.

Izgleda da se pomoćnik šerifa koleba.

— Što se mene tiče, dobićeš tu prokletu vodu — prokirmlja Kalder najzad. — Meni niko ništa neće moći da prebaci...

Udaljio se umornim koracima. Ubrzo se vratio s bokalom vode u levoj ruci i „koltom“ u desnoj, koji je bio spreman za paljbu.

Još uvek je s nepoverenjem gledao u zatvorenika, koji sada još jednom kriknu i žudno uperi svoj pogled prema mlakoj tečnosti.

Kalder je polako koraćao. Stao je ispred ograde, spustio bokal pored sebe na patos i podigao obrve.

Cev „kolta“ podrhtavala je u njegovoj ruci.

Šejn pogleda prekorno u cev revolvera i odmahnu glavom.

— Šta je sada, napunio si gaće? — upita on promuklim glasom. Držao je lišice na rukama visoko podignute uvis i kretao zglobove tamo-amo. — Čega tu ima da se plašiš? Ja nisam mađioničar. Ili misliš da sa ovim stvarima na rukama i nogama mogu da se provučem između šipki i da ti zavrnem šiju?

Kalder ga pogleda zbunjeno i vrati „kolt“ u futrolu. Zatim je gurnuo vrhom čizme bokal prema Šejnu.

Drška lončeta kojim se zahvatala tečnost zvecnu o cinkanu ivicu posude.

— Hvala ti — mrmljao je Zapadnjak. — Čak i ako mi ne zavidiš...

Visoki čovek je klekao i pružio desnu ruku kroz šipke ograde. Lanac koji je vizevao lisice bio je dovoljno dug, tako da je lako mogao da dohvati lonče kojim se zahvata voda iz bokala. Odahnuo je i privukao lonče ustima. Uspravio se i počeo da pije. Preko ivice lončeta pogledao je u Kaldera, koji ga je uporno posmatrao.

— Sta čekaš? — upita visoki čovek. — Misliš li možda da ću izvući zeca iz šešira, kao mađioničar?

Kalder ljutito steže usne. Osetio je da mu se Šejn podsmeva.

— Idi do đavola! — viknu on besno. — Mene nećeš uspeti da nasamariš.

— Zar ti ja tako izgledam? — upita Zapadnjak i isceri se. Sagnuo se da po drugi put napuni lonče.

Kalder se okrete. Hteo je da pođe prema prolaznim vratima.

— Samo još trenutak, zvezdonošče — pozva ga Šejn.

Lonče se treskom pade na pod.

Kalder se uplašeno trže. Okrenuo se prema ćeliji.

Njegove oči ugledale su cev niklovanog „kolta”. Mašio se po navici drške revolvera, ali je brzo spustio ruku. Neka nevidljiva snaga kao da je htela da izgura njegove očne jabučice napolje iz oka.

— Ne mrdaj! — naredi Šejn mirno, ali odlučno. — Bolje je sada za tebe ako ostaneš miran. Dođi ovamo i otključaj vrata!

Graške znoja pojavile se na Kalderovom čelu. Bilo je očigledno da se iza njega roje misli, preskačući jedna drugu. Nije mu bilo lako. Grizao je donju usnu. Kolebao se.

Zapadnjak nategnu oroz „storkiper-kolta”.

Metalno škljocanje trže Kaldera iz razmišljanja.

— Jedan više ili manje, meni je sasvim svejedno — reče Šejn hladno. — Seti se one četvorice koje sam ti predao s nogama napred. To što ti nosiš zvezdu na grudima nije za mene neka velika razlika.

Kalderove graške znoja postajale su sve veće i veće. Niz njegovo lice slivao se znoj.

Zapadnjak usmeri svoje reči pravim tokom.

— Vidiš — reče on očinskim tonom, kao učitelj u školi — ako budeš razuman, ostaćeš u životu i nećeš morati da se bojiš ničeg osim Garnerovog besa kad bude saznao šta se dogodilo. Ali, to neće boleti tako jako kao moja kugla. Ako li pak ne budeš pametan, meni ne ostaje ništa drugo nego da te napunim olovom do guše. I to tako da padneš ispred moje ćelije. Posle toga ću te privući ovamo da bih došao do ključeva. Međutim, ne mogu ti garantovati da ćeš ostati u životu. Dakle, pamet u glavu, amigo. Razmisli malo bolje.

Kalder ga je posmatrao, trepući očima. U svakom slučaju za njega Garnerov bes nije bio ništa manje opasan od smrti. Nije mu palo ni na kraj pameti da Šejn možda samo blefira i

da nikad ne bi upucao čoveka koji nema mogućnosti da se brani.

— U redu, slažem se — reče Kalder potišteno.

— E, to je lepo od tebe — osmehnu se Sejn i klimnu glavom. — Sada najpre uhvati svoj „kolt” palcem i kažiprstom i pusti ga da padne na pod. A, zatim otključaj ćeliju.

Pomoćnik šerifa je poslušao.

Vrata tiho škripnuše i otvoriše se ispred visokog čoveka.

Kalder pokaza rukom svežanj ključeva.

— Ključevi od tvojih lisica su tu na njemu — reče on ponizno. — Treba li...

— Pa, jasno! — prekide ga Zapadnjak. — Hajde, požuri! Nisam toliko lud da mi se na putu ispreči Garner.

Mali zračak nade pojavi se u Kalderovim očima.

Ali je ta njegova nada bila prekinuta isto tako naglo kao što se i pojavila.

Kad je pomoćnik šerifa oborio pogled kako bi pronašao odgovarajuće ključeve za lisice na Zapadnjakovim rukama i nogama Sejn je munjevitio reagovao. Drška niklovanog revolvra sa kratkom cevi pogodila je pomoćnika šerifa u potiljak takvom brzinom da nije uspeo ni da trepne. Srušio se na pod kao klada, a da pri tom nije izustio ni jednu jedinu reč, niti je iz njegovog grla izašao bilo kakav glas.

Sejn ga položi na drveni krevet u ćeliji i potom gurnu niklovanu revolver ispod pojasa svojih pantalona.

Bilo mu je potrebno dosta vremena dok je pronašao ključeve za lisice. Otvaranje je išlo dosta brzo.

Protrljao je zglobove na rukama i nogama. Teško gvožđe napravilo je oštre brazde u koži na tim mestima.

Zatim je pomoćniku šerifa stavio lisice na ruke i noge. Odvezao je njegovu maramu, savio je u klupko i gurnuo je Kalderu u usta. Ključeve je bacio u kofu s vodom.

Još jednom je namestio pomoćnika šerifa u takav položaj da može komotno da diše.

Visoki čovek nije dugo razmišljao.

Njegova sopstvena oprema nalazi se verovatno kod Kiti Hoves. Zato je uzeo Kalderov pojas za revolvere u kome se nalazilo dosta rezervnih punjenja.

Povezao je pojas oko svoga struka, podigao „kolt” sa poda, proverio da li je svih šest kućica doboša bilo napunjeno i zatim gurnu revolver u futrolu.

U slabo osvetljenoj kancelariji uzeo je jednu „vinčesterku” iz ormara za oružje i snabdeo se jednim pakovanjem municije. Zatim se vratio u hodnik ispred ćelija.

Stao je ispred vitrine i trljao čelo rukom.

Ostalo mu je bilo još malo vremena.

Trgao se i pošao ponovo natrag u kancelariju. Na jednom zidu iza Garnerovog pisaćeg stola ugledao je nekoliko bisaga.

Uzeo ih je i počeo da prazni vitrine.

Ispred gipsane maske Big Nouz Džordža Kerija je zastao za sekundu.

— Loše si igrao poker, staro momče — reče on i pogleda masku od gipsa. — Ali, i pored toga Garner će izgubiti igru. To mi možeš sasvim sigurno verovati.

Uzeo je masku i tresnuo je o pod.

Beli gips raspao se u paramparčad.

Ostale stvari Zapadnjak je jednostavno strpao u bisage koje su do kraja bile pune do vrha.

Kalder je bio još uvek u nesvesti kada je Zapadnjak podigao unutrašnju rezu zadnjih vrata i izašao u mračno dvorište. Bacio je bisage preko svoga levog ramena, uzeo „vinčesterku” u ruke i krenuo.

Uskoro ga je progutao mrkli mrak.

Nečujno se odšunjao do poljane izvan grada, napravio jedan širok luk i zatim krenuo prema štali za iznajmljivanje i čuvanje konja sa zadnje strane.

Iza skoro crnih prozorskih okana zgrade treperila je slaba svetlost petrolejke.

Zapadnjak je obišao oko kuće za stanovanje i sada se više nije trudio da prigušuje svoje korake, dok je prolazio kroz dvorište.

Čovek koji je iza otvorene kapije sedeo na jednoj gomili slame, pogledao je uplašeno u njega kad je izašao na svetlost lampe.

Izgleda da se vest o hapšenju Šejna brzo proširila i već stigla u sve krajeve grada.

Zapadnjak podiže cev „vinčesterke” i upravi je prema grudima vlasnika konjušnice.

— Bolje je za tebe da ne napraviš nikakve teškoće — opomenu on konjušara. — Ionako ćeš ih imati dovoljno sa Garnerom. A sa mnom nećeš imati nikakvih nevolja ako sada odmah osedlaš moga konja i posle toga sasvim zaboraviš da sam ja bio ovde. Slažeš li se?

Čovek se uspravi drhteći.

— Da, mister, naravno! Vi možete da se pouzdate u mene.

Šejn mu nije verovao nijednu reč. Ali, nadao se da će dotle već imati izvesnu prednost.

— Onda požuri — reče Zapadnjak grubo.

Vlasnik konjušnice pođe brzo prema ogradi gde je Zapadnjakov koni već radosna rzao.

Zapadnjak je iz opreznosti vezao čoveka i zapušio mu usta pošto mu je on prethodno osedlao konja i izveo ga iz štale. Zatim je poveo mrkova za uzdu i uzjahao ga tek kad je izašao daleko iz grada.

Stavio je „vinčesterku” popreko preko sedla i jahao prema jugoistoku.

Oko jedan sat kasnije stigao je do Grin Rivera, našao posle kratkog traženja gaz na reci i nastavio svoj put prema jugoisto-

ku. Prošao je još jedan sat, dok nije stigao do kamenitog predela.

Promenio je pravac. Sada je jahao tri milje dalje na sever. Na kamenitom tlu nisu ostajali nikakvi tragovi za njim.

Ponovo je promenio pravac i dojahao ponovo do Grin Rivera i zatim pratio tok reke sve dok se pred njim nisu pojavila svetla Vernala.

Nije mogao da vidi da li je u gradu nastala gužva.

Zapadnjak je privezao mrkova i pokušao svojim pogledom da probije tamni horizont prema severozapadu.

Samo povremeno razilazio se nebeski pokrivač i oskudna svetlost meseca i zvezda tada je padala na strme vrhove i obronke Unutak-Mauntina.

Međutim, oči visokog jahača su se već navikle na mrak. Otkrio je vrh Marš-Pika dosta brzo.

Poterao je mrkova napred. Jahao je u laganom kasu kroz krševit predeo, pri čemu je stalno imao na umu orijentacionu tačku i stalno pogledao u tom pravcu.

XIII

Pomoćnik šerifa Džej Kalder se osvetio. U glavi mu je zujalo. U početku mu se činilo da će se ponovo onesvestiti od bolova.

A, onda ga je stvarnost pogodila kao grom iz vedra neba.

Gušilo ga je. Disao je teško. Osetio je sada i gvozdene lisice na svojim rukama. Pokušao je da izvuče klupče iz svojih usta.

Uplašio se i pokušao da se podigne. Ali je bolno kriknuo i legao ponovo na drveni krevet, jer ga je glava toliko bolela da je izgledalo da će se raspasti.

Pri drugom pokušaju je bio oprezniji i najzad je uspeo.

Razrogačenim očima posmatrao je prazne vitrine ne verujući da je to stvarnost. Mislio je da mu se priviđa. Njegovo ionako blede lice postalo je pepeljastobelo. Takvu boju ni zid ćelije nikad nije imao.

S mukom je Kalder ustao i počeo da se tetura prema hodniku. To što Šejn nije zaključao vrata ćelije, učinilo mu se kao neka pakosna šala.

Nesigurnim korakom, uz zveket lanaca, Kalder je žurio pored vitrina, u nadi da nije možda baš sve nestalo. Pod njegovim čizmama škripao je polomljeni gips maske.

Nije se obazirao na to.

Morao je da se pridrži za policu kad je video da je i poslednja vitrina prazna kao i ostale.

— Oh, nebesa! — prostenja Kalder.

Grčevito je razmišljao i tražio izlaz koga nije bilo.

Osetio je želju da krene u nepoznatom pravcu, jednostavno da pobjegne.

Tog trenutka začuše se napolju uzbuđeni glasovi.

Čula su se i naređenja, a jasno se mogao raspoznati osoran Garnerov glas.

Džej Kalder ponovo razrogači oči. Počelo je da mu se vrti u glavi. Bilo mu je jasno da ne može da korača. Nage su mu se odsekle. Nije imao snage ni da zine.

Grmljavina koja će se sručiti na njegovu glavu biće svakako neizdržljiva.

Grubi, žurni koraci klopurali su po pločniku ispred kancelarije.

Vrata poleteše i s treskom se otvoriše.

— Kalder! — viknu Garner kao ranjeni bik. — Gde si. do đavola?

— Ovde! — prostenja pomoćnik šerifa umorno. — Ovde sam.

Pokrenuo se prema otvorenim vratima koja su vodila do ćelija kao da je na taj način hteo da sakrije pogled na otvorene vitrine.

Garner kroči unutra besno kao razjarena zver.

Bio je razbarušen, njegovo odelo izgužvano. lice tamnocrveno od besa.

Iza njega su se gurali ljudi, pokušavajući da uđu u kancelariju. Kauboji iz saluna. Građani koji su trljali svoje pospane oči. Među njima je bio i vlasnik konjušnice koji je davao objašnjenja gestikulirajući.

— Mir! — dreknu Garner.

Raširenih nogu stao je ispred Kaldera.

Galama prestade.

Džej Kalder je tog trenutka pozeleo da se zemlja pod njim otvori i proguta ga. Ali, nije bilo nikakvog znaka da će nebo ispuniti njegovu želju.

— Nestao je, znači! — reče Garner zastrašujuće tiho. Kao mačak kad pređe, spremajući se da skoči na svoju žrtvu.

Njegov glas je zvučao skoro prijateljski, ali je bio sasvim suprotan prema boji njegovog lica i nabreklih žilama na slepoočnicama.

— Hoću stvarno da znam kako je taj đavolski momak uspeo, Kaldere. Ispričaj mi jednu lepu priču. Rado ću je saslušati.

— On... on je... on je imao — mucao je Kalder.

— Lepo, vrlo lepo! — hvalio ga je Garner pakosno. — Zvuči jako lepo, Džej! Nastavi dalje, mladiću moj!

Neki ljudi u kancelariji su se kikotali, ali su smesta prestali kad je Garner liutito mahnuo rukom iza sebe.

— Imao je oružje — uspeo je da izusti Kalder.

Kroz glavu pomoćnika šerifa prošla je misao, da može ublažiti oluju koja se sručila na njega, ako uspe da nekako odvrati Garnera da ne ulazi u prostoriju gde se nalazi ćelija.

— Doneo sam mu vode — nastavi Kalder — i odjednom se u njegovim rukama našao revolver. Tutnuo mi ga je pod nos. Nisam mogao ništa da učinim, stvarno ništa. On bi i ovako i onako izašao. I da je mene upucao, opet bi se dočepao slobode.

— Naravno — reče Garner prividno smireno — jasno je da je tebi bilo milije da ostaneš živ. Krajnji rezultat bi svakako bio isti.

— Da, tačno — odvrati pomoćnik šerifa.

Izgleda da nije primetio ironiju u Garnerovom glasu. Laknulo mu je kad je video da se Garner ponaša tako prijateljski.

— Daleko nije mogao da pobegne, zar ne? — raspitivao se Garner licemerno.

— Ne, ne — odgovori Kalder brzo. — Ja nisam bio dugo u nesvesti. Najviše pola sata...

Garner riknu tako iznenadno da se njegov pomoćnik trgao kao da ga je bič ošinuo.

— Dva sata! Pre tačno dva sata taj kućkin sin je vezao Džefrisa i stavio mu krpu u usta.

Pokazao je rukom prema vlasniku konjušnice koji potvrdno klimnu glavom.

Kalder je očajnički micao usnama, ali nije našao nijednu reč.

Garnerove pesnice se rastaviše i zgrabiše Kaldera za kragnu.

Čitav oblak isparenja alkohola zapahnu pomoćnika šerifa kada je Garner ponovo riknuo.

— Odakle mu oružje, hej? Kako je došao do tog prokletog revolvra? Hajde, hajde, kaži mi!

Kalder je molećivo mahao glavom.

— Ja... ja stvarno ne znam! — cvilio je on.

Garner ga odgurnu od sebe.

— Onda ću ti ja kazati, ti krpo za brisanje posuđa! To je tvoj sopstveni „kolt“! Tvoj revolver, razumeš?

Pomoćnik šerifa se ponovo prepade kad je svom težinom tresnuo o zid i primetio pogled svog pretpostavljenog koji je mnogo toga govorio sam po sebi.

Tek tada je Kalder osetio da nema njegovog revolvra. Opi-pao je svoje kukove. Ništa.

— Ali, znam sasvim sigurno da to nije bio moj „kolt“ — dahtao je on.

— Idiote! — grmnu Garner i kroči kroz prolazna vrata.

Kalderove oči su se raširile koliko god su mogle. Osećao je da je kraj već sasvim blizu.

Osetio je na sebi podsmešljive poglede ljudi koji su ga gledali sa ulaznih vrata kancelarije.

Čuo je Garnerove korake dok je ulazio u ćeliju.

Odjednom odjek koraka prestade.

Tišina.

Kalder stavi ruku na usta. Kao da je tražio pomoć od ovih

ljudi. Ali oni nisu shvatili i svakako i nisu mogli da mu pomognu.

Kroz zgradu se razleže krik koji više nije u sebi imao ničeg ljudskog.

Kauboji i građani se zgledaše zbunjeno.

Kalder je pokušao da uzmakne. Hteo je da se sakrije iza velikog stola.

Ali nije uspeo.

Žestinom razjarenog dugorogog bika pojurio je Garner iz zatvora.

Kalder podiže ruke da se zaštiti.

Ali, to mu nimalo nije pomoglo.

Garner je razbio njegov gard snažnim pesnicama i poterao ga ispred sebe.

U nemom besu koji se već graničio sa ludilom, Garner je obasuo svog potčinjenog nemilosrdnim udarcima pesnica. dok pomoćnik šerifa cvileći nije zapeo za sto i onesvestivši se spasio se mrcvarenja.

Garner ga je posmatrao prezrivim pogledom. Zatim se okrenuo.

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže, čuli su se napolju koraci. Kroz prozorska okna mogla je da se vidi treperava svetlost baklji i fenjera.

Ljudi u kancelariji se razmakoše kad su se vrata otvorila.

— Pronašli smo njegov trag! — uzviknu jedan od ljudi sa bakljom u ruci. Oni su pretraživali okolinu.

Garnerovo lice se oholo razvuče u osmeh.

— Divno — rekao je on. — Krenućemo odmah u poteru. Idite po svoje konje i vratite se ovamo, ljudi! Dobićete od mene još oružja i municije.

XIV

Oblaci su se sada bili razišli i vidljivost je bila izvanredna. Divan mesečev kotur prosipao je obilno svoje blede zrake na stene Unitah-Mauntina. Njega su pratile zvezde, trepereći kao kakvi dijamanti na crnom somotu noćnog neba.

Visoki čovek nije sada imao volje za romantičnim sanjarenjem.

Kopita njegovog mrkova bila su uvijena debelim krpama. Na sreću na tlu kanjona nije bilo odrona.

Po golim stenama se konj kretao skoro nečujno.

U ostalim prilikama Zapadnjak bi mrkova ostavio još na početku kanjona. Ali, morao je da dobije vremenu, jer nije znao, koliko vremena će mu biti potrebno, da svoju zamisao sprovede u delo.

Kiti je bila u pravu. Bilo je mnogo kanjona koji se granaju iz klisure. Ponekad je Zapadnjak zaustavio konja i sjahao. Došunjao bi se do ulaza u kanjone. Ali, dosad bez uspeha.

Sada se nalazio na kraju klisure.

Zapadnjak zaustavi konja. Čekao je izvesno vreme nepomično u sedlu i osluškivao. Njegove oči su se pretvorile u uske proreze. Gledao je ispred sebe. Stajao je u senci. Mesec nije mogao da ga izloži pogledima, ukoliko ih ima.

Njegove oštre oči primetile su jednu strmu crnu liniju na oko trideset metara visokom zidu stene koja se nalazila na kraju klisure. Dalje se nije mogao videti nijedan ulaz u neki kanjon.

Nema sumnje, ta crna linije je ulaz u skrovište Garnerove bande.

Zapadnjak sjaha i pusti uzde. Mrkov se neće ni maknuti sa ovog mesta dok se on ne vrati.

Visoki čovek se bešumno vratio oko dvadeset jardi natrag. Sve dok se u zidu sa strane klisure nije pojavila jedna pukotina sa ostrim stranicama. Ovde je bio siguran od pogleda bandita iz skloništa. Osvrnulo se na sve strane sve dok nije pronašao povoljno mesto da se popne na zid.

Privezao je „vinčesterku” na leđa i počeo penjanje.

Išlo je neočekivano dobro. Bilo mu je potrebno samo nekoliko minuta da se popne na gornju ivicu klisure.

Ispred njega nalazio se jedan izduženi zaravan posejan mnogobrojnim ogromnim stenama.

Nešto bolje nije mogao poželeti.

Krenuo je polako napred, a da pri tom nije načinio nikakav šum koji bi ga odao. Svaki komad stene, koji se nalazio na njegovom putu, koristio je kao zaklon i svuda je zastao i za sekundu oslušnuo.

Kada je došao na daljinu bacanja kamena pored kanjona, čuo je neko šuštanje.

Bili su to ipak ljudski glasovi. Vatra koja je pucketala. Neko je pevao jednu staru meksikansku pesmu.

Zapadnjak se šunjao dalje.

Ubrzo posle toga, dok je stajao iza jedne stene visoke kao čovek, mogao je da vidi skoro ceo kanjon. Samo jedan mali deo nije bio obasjan mesečinom, jer je senku bacao kameni zid suprotne strane kanjona.

Kanjon je bio dugačak jedva više od sto jardi, protezao se skoro pravolinijski, a gornje ivice bile su udaljene jedna od druge jedva tridesetak jardi.

Izvanredno sklonište. To je visoki čovek morao da prizna.

I jedini put u ovo skriveno mesto vodio je kroz usku pukotinu u steni. Nije bilo preterano kad se kaže da bi ga jedan jedini čovek mogao braniti od čitave armije vojnika. Ali, isto tako kanjon je mogao postati i klopka ako neko poznaje to me-

sto i zapreti odozgo sa ove zaravni. I u tom slučaju je dovoljan samo jedan čovek da dole zatvori te iglene uši.

Zapadnjaku je sada bilo jasno kako izgleda Garnerov plan za budućnost. Čim bude pokupio dovoljno kajmaka svojim priljivim poslovima, povući će se na vrlo jednostavan način u mirne vode, time što će pribaviti sebi veliki ugled građana Vernala. A to će postići tako što će im saopštiti da je najzad otkrio skrovište pljačkaša vozova.

A onda mu neće biti teško da naredi da se prestupnici u kanjonu upucaju svi do jednog. Niko više neće imati priliku da otvori usta i zaprlja Garnerovu prividno čistu prošlost.

Taj račun nikada neće ugledati svetlost dana.

Zapadnjak pogleda još jednom kanjon. Ljudi su čučali oko logorske vatre koja je plamtela i izgleda nisu bili nimalo zabrinuti.

Ali, ono što se dešavalo u kanjonu nije ga nimalo interesovalo. Morao je krenuti dalje da bi utvrdio gde se nalazi stražar. Imao je da pređe još oko pedesetak jardi do ulaza u kanjon.

Polako i oprezno, šunjaio se Zapadnjak napred. Pritom je uvek koristio senke neobičnih stena da ga ne bi obasjala mesečina i odala ga.

Bio se već vratio dobrih dvadeset koraka kad je ugledao siluetu.

Čovek je čučao povijenih kolena ispred jedne odlomljene stene i vezao ga sa dva gruba kanapa. Posle toga mu je stavio ju koje su vodile u kanjon.

U sigurnom zaklonu, Zapadnjak je skinuo čizme i čarape, odvezao „vinčesterku” sa svojih leđa i stavio je oprezno na zemlju.

Zatim je krenuo napred.

U armiji bi stražar morao da računa na disciplinu. Ovaj ovde je bio drukčiji. Hrkao je glasno. Njegova glava bila je naslonjena na ruke koje su bile prekrštene preko kolena.

Zapadnjak je imao lak posao. Čovek se nije probudio kada je visoki čovek već stajao pored njega i udario ga drškom revolvera. Stražar utonu u još dublji san.

Visoki čovek je oprezno stavio onesvešćenog čoveka iza stene i veza ga sa dva gruba kanapa. Posle toga mu je stavio u usta maramu savijenu u klupče, a krajeve vezao iza njegovog potiljka.

Za povratak do mrkova Zapadnjaku je bilo potrebno manje vremena.

Stavio je „vinčesterku” popreko na rog sedla i poterao mrkova prema iglenim ušima. Unutar kanjona terao je konja laganim kasom.

Do logora je stigao skoro za minut.

Primitili su ga tek kad se približio na daljinu dometa revolvera.

Povukao je uzde mrkovu.

Nekoliko ljudi skoči. Hteli su da se maše oružja. Ostali su bili razumniji, ostali su mirni, jer su bolje procenili situaciju.

— Ne mrđaj! — viknu Zapadnjak oštro. Podigao je „vinčesterku”. — Poslaću desetak vas na put bez povratka pre nego što uspete da uputite prvu kuglu!

Oni što su pokrenuli ruke prema oružju zastali su na polovini puta, kao da su se ukočili. Ali, njihovo držanje je još bilo kruto. Čekali su i vrebali.

Ljudi koji su ostali da čuče na zemlji gledali su ga zbunjeno, kao da ne veruju svojim očima. Bilo je neshvatljivo da je jedan stranac uspeo tako lako da uđe u kanjon.

— Hoću da razgovaram s vama — reče visoki čovek. — Jer, da nije tako ja sam mogao sve do jednog da vas likvidiram... odande gore, gde je dremao vaš stražar. Dakle, šta mislite?

Jedan od bandita ustade. Bio je bradat kao i većina ostalih.

— Ja sam Vitera — reče on. — Ovde ja komandujem. Kaži nam svoje ime i saopšti nam o čemu želiš da razgovaramo?

— Zovem se Šejn. Tema razgovora je Garner.

Visoki čovek je sačekao da vidi kako će ljudi reagovati. Neki prestupnici su uzbuđeno počeli da mrmljaju. Vitera je podigao visoko obrve. Njegovi drugari poticali su iz raznih država i krajeva Sjedinjenih Država. I, ime Šejn bilo je poznato u mnogim predelima.

— Otkud mi znamo da si to stvarno ti? — upita Vitera. — Možda si ti neki prokleti šerif.

Zapadnjak se osmehnu i odmahnu glavom.

— Odložiću svoje oružje. Da li je to dovoljno?

Vitera pogleda unaokolo. Njegovi drugari se složiše.

— Okej, sporazumeli smo se.

Šejn vrati „vinčesterku” u džep sedla, otkopča pojas za revolvere i prebaci ga preko roga sedla. Polako je sjahao.

XV

Već posle prvih reči prestupnici su shvatili da on nije došao s nekom zlom namerom.

Opustili su se. Vitera je ponudio bocu viskija i raspoloženje se vratilo svima.

Zapadnjak je pričao dalje.

Ispričao im je sve do najsitnijih detalja. Priču o Big Nouzu Dordžu Keriju, koga su svi poznavali. Zatim ono što mu je Kiti Hoves rekla o Garneru. Osim toga i priču o zbirci uspomena zaplenjenih predmeta koju je šerif-ubica čuvao u svojim vitri-nama. Na kraju, i pojedinosti o bekstvu iz zatvoru.

Samo o Mardoku, Hejliju, Huarezu i Tukhou nije Zapadnjak rekao ništa.

U normalnim prilikama on se ne bi bojao, da ispriča sve baš do detalja kako se odigralo. Ali, morao je da dobije u vrenu. Nije hteo da ih zadržava sporednim stvarima, kako bi stigao do cilja kuda je naumio.

Nastala je grobna tišina kad je uzeo bisage i izručio sadržinu ispred vatre.

— Garner i ne sluti da ja sve to znam — reče Zapadnjak. Vratio se do boce viskija i seo. — Sada on verovatno juri s poterom kroz predeo i pokušava da negde na jugozapadu od Vernala otkrije ponovo moje tragove.

Prestupnici su se zburado smejali. To je značilo da su svi potajno mrzeli šerifa-ubicu. I ta mržnja je još više počela da tinja u njihovim srcima posle Flanaganove smrti.

— Čuli smo sve — reče Vitera najzad. — Ali, ja ne razumem sasvim, zašto si ti došao ovamo. Nešto ipak nameravaš, zar ne?

Ponovo zavlada tišina.

— Tačno je to — reče Šejn. — Potrebni ste mi kao svedoci. Nekoga za kojim ovde u Jutahu nije raspisana poternica. Onda bi Kiti Hoves i on imali dva neutralna iskaza. To će biti dovoljno da se Garneru stavi omča oko vrata.

Prestupnici su ga gledali, trljajući čela rukama. To što je rekao nije im se dopalo, mada im je Garnera bilo dosta.

— Pretpostavimo da ti dobiješ tog jednog svedoka — reče Vitera otegnuto — šta će biti sa ostalima?

Pokazao je rukom unaokolo.

— Ja bih vam savetovao da se izgubite što brže možete — odvrati Šejn. — Garner će vas srediti čim vidi da mu se radi o glavi. A isto to će učiniti kad bude odlučio da prekine posao s vama.

Šejn im je objasnio šta on misli o ovom skrovištu koje se lako može pretvoriti u mišolovku.

Zabezeknuta lica. Tiho mrmljanje. Psovke.

— Da đavola, izgleda da si u pravu — režao je Vitera. — Nekako sam uvek imao osećanje da će nas taj pasji sin jednog dana izručiti vlastima.

— Ja hoću Garnera zato što je na prevaru ubio Big Nouza kao nekog psa — objasni Zapadnjak — vi ćete se spasti jedino tako, ako pobegnute od Garnerove krvave ruke.

Vitera ustade.

— Ja ću poći s tobom i daću izjavu. U Jutahu mi niko ništa ne može prikačiti sve dotle dok se ne dokaže da sam učestvovao u pljačkanju vozova. I nadam se da sudija neće doći na ideju da me isporuči Koloradu ako sam mu potreban kao svedok. Do đavola, ala će to biti zadovoljstvo, videti Garnera na optuženičkoj klupi.

Okrenuo se na sve strane.

— Uradite onako kako vam je Šejn savetovao — nastavi on. Hvatajte maglu. Samo pazite da ne naletite na poteru.

Šejn ga potapša po ramenu.

— Hvala, hmbre — reče on prijateljski.

Viters ga iznenađeno pogleda.

— Na čemu? Svako je samom sebi najbliži. Zar to nije tvoja najvažnija izreka?

— Verovatno si u pravu, ali čovek ponekad iskoči iz svoje sopstvene senke. Nemojte zaboraviti vašeg drugara koji se nalazio na straži. Umreće od gladi ako ga ne oslobodite.

Pokazao je rukom mesto gde je savladao stražara.

Četvrt sata kasnije Viters i Šejn su već krenuli prema Vernalu.

Imali su znatnu prednost.

Garner nije znao Šejnovu taktiku da u odlučujućem momentu uvek uradi ono što ostali najmanje očekuju.

Zato će Garner svog odbeglog zatvorenika tražiti svuda.

Samo ne u Vernalu.

Šejn se osmehnu.

XVI

Stigli su u grad još pre nego što je svanulo. Pod zaštitom mraka došli su do zadnjeg dvorišta saluna.

Viters preuze na sebe da pazi na konje iza ograde imanja koja je bila visoka kao čovek.

Zapadnjak pokaza rukom prozore sa zadnje strane na spratu zgrade.

— Daću ti znak čim se stvar razjasni — šaputao je on. — Tada ćeš odvesti konje u štalu i sačekćeš dok ti Kiti javi šta treba da radiš.

Viters samo klimnu glavom. U Vernalu je sve bilo mirno. Dakle, bilo je isključeno da se Garner sa poterom već vratio.

Zapadnjak šmugnu u sporednu uličicu pored saluna. Počeo je da se penje uz jedan podupirač strehe.

Bio je to onaj isti put kojim je krenuo pomoćnik šerifa Kalder kada su on i Garner upali u scbu crnokose Kiti.

Zapadnjak je puzio polako preko krova, zastao ispod prozora i osvrnuo se na sve strane.

U glavnoj ulici se ništa nije micalo. Nigde još nisu bila upaljena svetla. Vernal je spavao dubokim i čvrstim snom.

Prozor je bio iznutra zatvoren rezom.

Zapadnjak kucnu tiho po staklu. Morao je to da ponovi još više puta pre nego što se nešto pokrenulo unutra.

Sledećeg momenta se trgao nazad, kad je video, kako se unutra kreće nešto belo.

Bledi sjaj broniranog čelika približavao se prozoru.

Držao je svoj šešir ispred prozorskog okna. Kiti se morala setiti. Šejn je znao koliko dobro žene pamte izgled pojedinih delova odeće.

Odgovor je došao u vidu prigušenog krika od radosti.

Donji ram prozora se podigao uvis.

Zapadnjak baci šešir unutra i zatim i sam krenu za njim.

Sledećeg trenutka osetio je on tople ruke Kiti Hoves i nje-ne usne koje traže njegove, kad se vatreno privila uz njega.

Ispod bele spavačice naziralo se njeno nago telo.

Osetio je obline njenog tela koje se izazivački naslonilo na njegovu jaknu.

Grad je još uvek bio tih i miran. Ali, to će se ubrzo izme-niti, kroz nekoliko minuta, a možda i kroz nekoliko časova. Ne-izvesnost o tome kolika je opasnost i kada će se ona pojaviti bila je veća nego ikad ranije.

I pored toga Šejn nije mogao da odoli želji koju je u njemu izazvala Kiti.

Ali, njegov pratilac nije mogao večito da čeka napolju.

— Moram dati znak Viteru — prošaputa on. — Ako ga otkriju biće zlo i naopako za sve nas.

Kiti se odvoji od Šejna. On je primetio kako je razrogačila oči.

— Viter? On je došao s tobom?

— Objasniću ti kasnije. Rekao sam mu da odvede konje u štalu i da tamo čeka. Može li da se udesi tako?

— Kako da ne može? Mora!

Kiti uze jedan ogrtač sa čiviluka. Prebacila ga je preko se-be i poljubila visokog čoveka u obraz.

— Reći ću jednom od konobara. On će otvoriti kapiju Vi-teru. Moji ljudi ga poznaju. Neće niko ništa posumnjati.

— Dobro — složi se Šejn i klimnu glavom. — A sada mi kaži kako bez teškoća da dodem do jednog prozora prema zad-njem dvorištu?

— Soba broj osamnaest — odgovori Kiti tiho — prazna je. Ključevi stoje u vratima, spolja!

Zajedno su izašli iz sobe.

Dok je Kiti žurila napred prema stepenicama, Zapadnjak se šunjao kroz hodnik u suprotnom pravcu. Soba broj osamnaest bila je poslednja s leve strane.

Upao je unutra, zatvorio vrata za sobom, upalio šibicu i kretao se tamo-amo pored prozorskog stakla. Zatim je ugasio plamen i zagledao se u sumrak.

Iza ograde je video senke koje su se kretale.

Viter sa konjima.

I u dvorištu se pojavila neka senka. Konobar koga je oba-vestila Kiti.

Zapadnjak je zadovoljno izašao iz sobe.

Zasad sve ide kao po loju, pomisli on. Ali, preostaje još ono najgore.

Kad se vratio u spavaću sobu Kiti Hoves, zavese su već bile navučene i upaljena mala zidna lampa.

Kiti je ležala naga na krevetu sa tri jastučeta ispod glave i zavodnički gledala u Šejna.

Visoki čovek je osetio kako njegova krv ubrzano struji kroz žile. Zaključao je vrata za sobom, bacio delove odeće sa sebe i prišao ženi.

Njene ruke obaviše se oko njegovog vrata. Zatvorila je oči i privukla ga sebi uzdahnuvši duboko.

Uvek je bilo tako kad mu je pretila opasnost. U takvim trenucima nije mogao da odbije nijednu ženu, pa ma koliko ga to koštalo. Često je čak i život stavljao na kocku.

Nije bilo drukčije ni s Kiti Hoves.

Kad su nešto kasnije ležali malaksali jedno pored drugo, u gradu je još bilo mirno.

— Mislim da znam šta nameravaš — reče Kiti. — Da li je s tim u vezi to što si Vitera doveo ovamo?

— Pogodila si u srce — odgovori Šejn. — Ali, on je ovamo došao dobrovoljno. Ostali su se verovatno razbežali na sve strane sveta, pošto sam im ja otvorio oči.

— A, kako si zamislio da će stvari teći dalje?

— Ti i Vitera treba što pre da date svoje izjave. Što je moguće pre.

Kiti nije dugo razmišljala.

— Poslaću Mandi. U nju mogu najviše da se pouzdam. Ona će obavestiti sudiju Majnarda. Možda je najbolje da ga pozovem da dođe ovde u salun zajedno sa službenikom koji vodi protokol. Ali, ako se Vins vrati ranije...?

— Koliko ima vremena otkako je otišla potera?

— Čula sam da su otišli oko dva i po sata posle tvog bekstva. Jako brzo su se dogovorili i krenuli. To je posebno ubrzao bes koji je uhvatio Garnera kad je primetio da nedostaje njegova zbirka uspomena.

Zapadnjak se isceri.

— Ako su se noćas odmarali onda oni neće možda ni da se vrate u grad. Ali, ja pretpostavljam da su jahali bez pauze. Znači, možemo računati da se mogu pojaviti svakog trenutka. Međutim, mi zbog toga nećemo menjati naš plan.

— Kako to zamišljaš? Šta misliš ako se Garner pojavi u trenutku kad mi budemo razgovarali sa sudijom?

— Ja ne moram prisustvovati, zar ne?

— Ne, stvarno ne...

— Vidiš! Ja preuzimam na sebe da uhvatim Garnera. Čim sudija donese odluku, ja ću mu kao na tacni servirati Garnera.

Kiti ga uplašeno pogleda.

— Jesi li poludeo? Garner ima najmanje trideset ljudi pored sebe!

— Ovde u gradu mu više nisu potrebni.

— Ne znam...

Zapadnjak je pomilova rukom po obrazu.

— To je moja stvar, srce. Ti zbog toga ništa ne treba da brineš. Šta si u međuvremenu smislila? Hoćeš li da prodaš svoj salun ako Garneru više ne budeš dugovala?

— Misliš, kad više ne bude mogao da uzima novac od mene?

— Tako. Ili misliš da ostaneš u gradu? U svakom slučaju ti ovde imaš osiguranu egzistenciju, zar ne?

— Nisam sigurna u to — odgovori Kiti zamišljeno. — Ja ne mogu da zamislim Vernal bez Garnera. Moraću da sačekam šta će se sve dogoditi do kraja. Ako ja... ako ostanem ovde... hoćeš li u tom slučaju da ostaneš i ti i postaneš moj ortak.

Zapadnjak se samo osmehnu.

Htela je sve puteve da drži otvorene. Visoki čovek nije ništa drugo ni očekivao.

Zato je i ćutao. Smatrao je da nije došlo vreme da joj kaže da se nikada neće vezati za jednu ženu.

XVII

Lokomotiva je vukla jedan pulman-vagon i jedan zatvoreni vagon za stoku. Velikom brzinom jurio je vanredni voz „Union-pacifik-reilroud” kompanije preko uzvišenja na jugozapadnim obroncima Unitah-Mauntina. Iza koloseka ostajao je oblak dima koji se tek daleko iza vagona, koji su se nalazili pozadi, dizao u nebo i polako se razilazio.

Čelo Sidni Blada se nabralo dok je posmatrao predeo. On nije primećivao ništa od onoga što je video. Slika koju je gledao pred sobom nastala je u njegovoj mašti.

Bila je to slika o kojoj je godinama sanjao. Ali, sada je dobila končan oblik.

Šejn! Vezan za jednu od ovih klupa pulman-vagona. I jedan veličanstven doček od strane vodećih ljudi „Vels Fargo” u San Francisku.

Ovog puta će to biti stvarnost. Blad više u to nije sumnjao. Proketo mnogo puta je on proteklih godina dobio obaveštenje da je njegov smrtni neprijatelj negde uhvaćen. U većini slučajeva te vesti su se pokazale kao naduvani mehur sapunice.

Ipak, ovog puta stvar je drukčije prirode. Neposredno pre nego što je trebalo da krene Blad je dobio obaveštenje. Šerif Garner uživao je ugled jednog od najuspešnijih i najtvrdoglavijih gonilaca bandita u Jutahu. Za Blada je mnogo značilo

to što je i jedan takav bandit kakav je bio Big Nouz Džordž Ker: naleteo na Garnera i bio upucan.

Ne, čovek kao što je Garner ne šalje neku vest u svet za koju se kasnije utvrdi da je bila neistinita.

Šejn je napravio baš sada grešku. Najgoru grešku u svom životu koja će ga skupo koštati.

Specijalni agent se nasmejavao pri toj pomisli.

Njegov pogled zaustavi se na ljudima koji su sedeli u zadnjem delu vagona i igrali poker.

Petorica tvrdih momaka. Neobično brzi revolveraši kakve „Vels Fargo“ uvek ima na raspolaganju. Bladu su oni bili potrebni samo u slučaju ako se dogodi nešto neočekivano. Ali, s tim je jedva i računao.

Poslednji put se raspitivao u telegrafskoj stanici u Ogdenu. Iz Vernala nisu stigli nikakvi novi izveštaji. Dakle, stanje je bilo nepromenjeno. Šejn je najzad dolijao.

Specijalni agent je zadovoljno trljao ruke. Gurnuo je jedan tanki cigarilo između usana. Duvan je bio crn kao odelo vitkog, visokog čoveka. Bio je elegantan i otmen. Ali je ipak delovao mračno. Nije tome doprinosilo samo to što je nosio jako zategnuti pojas sa teškim revolverom. Čak i ljudi koji su poznavali Blada, nisu mogli da se ne osećaju neprijatno kad se nađu prekoputa od njega. Osim jednog jedinog čoveka, a to je bio Šejn.

Sada je vanredni voz smanjio brzinu.

Sidni Blad ustade i mrzovoljno protrlja rukom svoje čelo. Izvadio je cigarilo iz usta.

Pozadi su se revolveraši bez ikakvog uzbuđenja kartali dalje. Nijednog od njih nije interesovalo kada će stići tamo kuda su krenuli.

Kočnice voza počele su da škripe.

Blad ljutito skoči sa svoga sedišta i kratkim brzim koracima krenu prema malom zatvorenom odeljku pulman-vagona gde se nalazio vozovođa. Morao je da se drži da ne bi izgubio ravnotežu.

Vozovođa je bio neki mali, debeljuškast čovek. Uplašeno je skočio kada je Blad otvorio vrata njegovog kupea.

— Šta ovo treba da znači? — obrecnu se specijalni agent na njega. — Zašto smo se zaustavili?

Vozovođa spusti poklopac svoga džepnog sata. Odahnua je sa olakšanjem.

— Radi se o jednom vozu iz suprotnog pravca, ser — reče on mirno. Trebalo je da krene po redu vožnje pre dvadeset minuta iz Fort Daheanea. Mi se sada nalazimo na jednom sporednom koloseku i sačekaćemo da voz prođe. A, onda ćemo nastaviti vožnju bez daljeg zadržavanja.

— Zašto mi to ranije niste rekli? — frktao je Blad besno. — Za mene je svaki minut dragocen, čoveče!

— Ser — odvrati vozovođa uvredeno. — Smatrao sam da je to samo po sebi razumljivo da se prilagodimo redovnom redu vožnje. Neka druga mogućnost svakako ne postoji. Uostalom, mogu vam reći da je „Union-pacifik“ stavio vama na raspolaganje ovaj vanredni voz tek posle mnogih teškoća i odbijanja da to urade.

Blad odmahnu ljutito rukom.

— Kada stižemo u Vernal? — upita on namrštivši se. — Da li možete da mi kažete tačno vreme kad ćemo se naći tamo?

— Kako da ne, ser — odgovori vozovođa i izvadi ponovo svoj džepni sat.

Pogledao je brojke, a zatim se njegov pogled okrenuo ka jednoj listi sa redovima brojeva koja se nalazila ispred njega.

— Ako budemo krenuli — reče on mirno — onda nam treba još tačno dva sata i šest minuta.

Ne odgovorivši ništa, Blad se okrenuo, zatvorio vrata za sobom i vratio se na svoje mesto.

— Možete da sedite i ispružite noge! — doviknu on revolverašima. — Sve dotle dok ne prođe voz iz suprotnog pravca.

Seo je ponovo na klupu i gledao zamišljeno ispred sebe. Čekanje je razdražilo njegove živce. Ali, znao je da sada mora da se savlada.

XVIII

Prvi jutarnji zraci sunca probijali su se kroz široka polja magle na istočnom horizontu. Na kuće u gradu padala je svetlost koja je bila prelomljena kroz izmaglicu.

Zapadnjak pode butem kroz neobrađeno polje pored Vernala Korov je ovde bujao i dostizao visinu čoveka tako da je štitio visokog čoveka od radoznalih pogleda zadnje strane kuća.

Stigao je do kraja sporedne uličice koja se napred ukrštavala sa glavnom ulicom kod šerifove kancelarije.

Mekano tlo ulice gutalo je odjek njegovih koraka. Kapci na prozorima susjednih kuća za stanovanje bili su još uvek zatvoreni. Dakle, nije bilo nikakve opasnosti.

U prolazu je visoki čovek pogledao u prozore sa rešetkama gde su se nalazile ćelije koji su bili okrenuti prema zadnjem dvorištu šerifove zgrade.

Za trenutak mu je palo na pamet da uđe u kuću kroz zadnji ulaz Ali je tu mogućnost ipak odbacio i ostao pri svojoj prvobitnoj nameri.

Usporio je korake kad je stigao do prednjeg ugla zgrade. Oprezno je pogledao niz pločnik.

Nijedno ljudsko bice nije se još moglo videti ispred kuća.

Sudija i njegov zapisničar nalazili su se upravo sada u salunu „Grin-River“ gde su u jednoj skrivenoj sobi u zadnjem delu zgrade bili zauzeti time da zapišu na papir izjave Kiti Hoves i Vitera.

Zapadnjak uđe pod nadstrešnicu službene zgrade i uputi se prema ulazu.

Vrata nisu bila zaključana.

Izvadio je revolver kad je prelazio preko praga.

Džej Kalder je pospano podigao glavu sa pisaćeg stola. Napregao je oči, pokušavajući da razbistri svoj pogled. Na rukama je još uvek imao lisice. Bilo je očigledno da nije uspeo da pronađe ključeve.

Zapadnjak gurnu petom vrata i ona se zatvoriše za njim.

— Dobro jutro — reče on prijateljski i pođe prema stolu. — Zar su te ostavili samog, amigo?

Kalder je izgledao ljutno. Tek kad je poznao glas visokog čoveka shvatio je da je to Šejn.

Razrogačenih očiju gledao je visokog čoveka kao da se pred njim pojavio duh. Njegova donja vilica se kretala čas dole čas gore. Najzad se sasvim opustila.

— To sam ja, stvarno — reče Zapadnjak i namesti na lice grimasu koja je odavala sažaljenje kad je video koliko je izmučeno izgledao Kalder. — Bio je jako besan, zar ne?

Pomoćnik šerifa je škrgutao zubima. Bilo je to jedino što je bio sposoban da uradi. Više nije razumeo šta se dešava na ovom svetu. Čak i pri najzdravijoj pameti ne bi mogao da razume zašto je Šejn tako drzak, pa se usudio da se vrati baš u Vernal, u lavlju jazbinu.

— Ustani! — naredi visoki čovek blagim glasom. — Sada ćeš se odmoriti. Možeš da legneš.

Mahnuto je revolverom i pokazao Kalderu na vrata koja su vodila u prostoriju gde su se nalazile ćelije.

Kalder je poslušao bez ijedne reči. Znao je da nema drugog izbora.

Dok je s mukom ustajao i pošao, zveckajući lancima nije mogao da odvoji pogled od „kolta“ u Šejnovoj ruci.

To je bio Kalderov revolver. Još uvek.

Pomoćnik šerifa je čak počeo da veruje da mu je visoki čovek stvarno uzeo revolver dok mu je davao vodu ispred ćelije. Da li je to stvarno moguće? Svojim izmučenim mozgom nije više bio u stanju da zrelo razmisli o svemu što se dogodilo. Nije nikako uspevao da poveže sve događaje u jednu celinu.

Zapadnjak ga je smestio u ćeliju u kojoj je i on sam pre nekoliko časova bio zatvoren.

Zapušić je usta pomoćniku šerifa tako brižljivo da Kalder nikako nije mogao sam da se oslobodi. Zatim mu je vezao zglobove na nogama jednim kaišem od sirove kože za istureno drvo kreveta.

— Ne žalost, ne može se drukčije — reče visoki čovek slegnuvši ramenima. — Potrebna mi je apsolutna tišina, razumeš li?

Izvadio je svežanj ključeva iz kante za vodu i zaključao vrata ćelije.

Ključeve je poneo sa sobom i stavio ih na pisaći sto. Zaključao je i vrata koja vode u zatvor i prišao jednom od prednjih prozora.

Na ulici su se pojavili prvi vlasnici radnji da bi otvorili svoje radnje. Osim toga, nije se dogodilo ništa posebno.

Zapadnjak priđe pisaćem stolu. Razmišljao je za trenutak.

Pored prolaza do zatvora nalazila su se još jedna druga vrata koja su vodila u zadnji deo glavne zgrade.

Zapadnjak je pokušao da ih otvori. Bila su zaključana.

Nije dugo oklevao,

Zaleteo se i udario ramenom o njih.

Brava puče i odlete na pod.

Visoki čovek upade u neki polumračan hodnik, ali je brzo povratio ravnotežu.

Jedne stepenice su vodile na sprat kuće. Dole se nalazila samo kuhinja, a tu je bila i ostava.

Garner je bio neoženjen. Brda neopranog posuđa i strašan nered u kuhinji govorili su sami za sebe.

Zapadnjak se popeo uz stepenice.

Gore su se nalazile spavaća soba sa krevetom koji nije bio namešten, dnevna soba i soba za goste. U dnevnoj sobi mirisalo je na duvan. Na stolu su se nalazile dve prazne boce od piva i jedna čaša u kojoj su se ostaci pene već bili sasušili.

U žučkastoj tečnosti na dnu čaše brčkala se jedna muva koja svojim mokrim krilima više nije mogla da poleti.

Šejn se osvrnu na sve strane.

Na zidu iza sofe visila je neka bezvredna slika u ulju na kojoj je bila naslikana sunčana obala pored mora sa palmama i ljudima pocrnelim od sunca. Na talasima su se ljuljali ribarski čamci.

Očigledno je bilo da Garner nije imao smisla za slikarstvo. Bar tako je Šejn mislio.

Skinuo je sliku sa zida. Njegovo lice se raširilo u osmeh. Znači, nije se prevario.

Iza slike sunčane obale sa palmama bila su sakrivena okrugla vrata trezora u zidu. Na njima su se nalazile dve brave i jedna ručica povijena naniže. Prstena sa brojevima nije bilo.

Visoki čovek vrati sliku tamo gde je ranije visila. Prišao je prozoru dnevne sobe.

Oдавде se pružao izvanredan pogled prema jugu.

Susedne kuće bile su građene prizemno i ništa nije smetalo da se oči odmore na obroncima Unitah-Mauntina u daljini.

Zapadnjak nije sumnjao u to da Garner gotovinu koju dobija od svojih prljavih poslova ne čuva u svom sopstvenom sefu. Sigurno u mesnu banku ne bi dao ni prebijene pare na čuvanje, čak i da je bio siguran u diskretnost bankara. Ako to neko sazna, pa čak i neka neodređena sumnja, eto njemu nevolje na vratu. Sama činjenica da se već godinama održao ovde u Vernalu, govorila je koliko je taj prepredeni pustinjski mačak bio oprezan i ništa nije hteo da prepusti slučaju.

Možda je Garner nešto novca od nagrada za ljudske glave i stavljao u banku, to ovog trenutka visokog čoveka nije interesovalo.

Nešto je slutio. Đavolski jako ga je to peklo.

Možda je Džordž Keri saznao za Garnerove mračne poslove! Možda je zato i došao ovamo u Vernal. Isto tako se moglo pomisliti da je lepoj Kiti Hoves ispričao šta namerava. Odnosno, da hoće Garneru da stavi omču oko vrata i uzgred se dokopa njegovog novca.

Zadubljen u misli Zapadnjak zapali sebi jednu cigaretu. On stvarno nikada neće saznati da li je Big Nouz Džordž Keri imao takve namere.

Na južnom horizontu podiže se oblak prašine iznad blago zatalasanih brda. Rani jutarnji zraci sunca izgubiše se u sivoj masi i za trenutak sakriše jahače.

Nekoliko minuta kasnije mogli su da se vide sasvim jasno. Kasali su umorne prema gradu.

Zapadnjak je odmah primetio da ih ima više od dvadeset. Ali nije sačekao da se toliko približe da bi mogao da ih prebroji. To uopšte nije bilo važno. Garner sigurno neće uvesti celu poteru u kancelariju.

Konji i ljudi bili su mrtvi umorni. Garner je verovatno jurio bez odmora kroz celu oblast.

Zapadnjak se ponovo vrati u prizemlje zgrade. U kancelariji je proverio svoje oružje.

Seo je na stolicu, podigao je noge na ivicu pisaćeg stola i stavio „kolt“ na dohvat ruke. Bio je spreman za paljbu.

„Vinčesterku“, čiji je magacin napunio, stavio je sa strane, naslonivši je takođe na masivni sto. I ona mu je bila na dohvat ruke.

Ledena tišina nastala je u prostoriji dok je hladnokrvno čekao trenutak obračuna.

Njegov pogled je bio uperen prema vratima kancelarije.

Prošlo je skoro pola sata pre nego što se začuo topot konjskih kopita na početku glavne ulice.

Grub osmeh pojavio se na uglovima usana visokog čoveka.

XIX

Potmulo je odjekivao topot između fasada zgrada glavne ulice.

Svuda iza prozora počeli su da se kreću ljudski likovi. Radoznali pogledi pratili su jahače. Ali, nigde se nije oglasio niko ko bi upitao da li je akcija uspeła ili je propala. Jedino se po Garnerovom mrgodnom licu moglo zaključiti da nigde nije bilo ni traga ni glasa od odbeglog zatvorenika. Kao da ga je sama zemlja progutala.

Tako nešto se nikad dosad nije dogodilo, bar ne otkako je on šerif.

Garner je dobro znao kakvi će se pakosni glasovi uskoro pronaći po gradu. Neko, ko je dosad žeo samo uspehe, vraća se sada prvi put pognute glave i uskoro će početi da mu se podsmevaju iza leđa. Sigurno. Bilo mu je jasno da i ovi ljudi koji sada iza njega čuče povijeni u sedlima, isto to misle.

Od nadmene slave koja ga je okruživala dosad, kao da je jedan dobar komad odsečen i nestao kao dim na vetru.

Šejn, taj prokleti pasji sin ga je dokraćio.

Nije mu sada bilo mnogo stalo ni do toga što je „Vels Far-gou” poslao telegrame. U stvari, Vinsent Garner nije imao neke posebne odnose sa tom firmom. Ali, velika preduzeća imaju dobre međusobne odnose. Nije teško zamisliti šta će se dogoditi kada vest o neuspehu dođe do ušiju direkcije Pacifika.

Garner je izgledao kao da su mu sve lađe potonule kad je potera stigla do konjušnice.

— Ostavite konje i idite kud vas noge nose, ljudi! — reče on, trudeći se da svom glasu pridoda uobičajeni uvaženi prizvuk. — Ja nameravam da sa svežim konjima krenemo ponovno za tim kućkinim sinom. Ko se od vas javlja dobrovoljno?

Podiglo se samo nekoliko ruku.

Garner klimnu glavom, pokušavajući da proguta svoje ogorčenje.

— U redu, ljudi — reče on pomirljivo — naći ćemo se u jedan sat.

Skočio je iz sedla i predao uzde vlasniku konjušnice. Dovolio je sebi da ne uzima „vinčesterku” iz sedla i ponese je sa sobom pošto će ionako kroz nekoliko časova krenuti ponovo u lov na tog đavolskog čoveka.

Zakleo se da će goniti Šejna do kraja sveta, ako se mora. Jer, to je bio takav šamar kakav nikad nije dobio u svom životu i hteo je da ga vrati stostruko. Pa neka ga to košta šta god hoće.

Dok je koračao vukući noge prema svojoj kancelariji, sve više je u njemu rastao bes prema pomoćniku Kalderu. Taj bedni izdajica mu je zakuvao ovu đavolsku paprenu čorbu. Izravnaće račune s njim na taj način što će taj kučkin sin morati da vrati zvezdu. Ima dovoljno momaka koji jedva čekaju da dobiju jedan takav posao gde se ništa ne radi.

Tek kada je otvorio vrata od kancelarije palo mu je na pamet da nikad nije pomislio na to, da li je Kalder sada u stanju da i dalje obavlja svoj posao. Bilo je to tako površno od Garnera. Nešto slično mu se ranije nakad nije dogodilo. Grom i pakao, možda je Kiti bila u pravu? Da li je stvarno naglo popustio i počeo da pravi greške?

— Možeš se gibiti, Kal...

Reč mu zastade u grlu.

Garner se trže kao da je udario glavom u neki nevidljivi zid. Bio je ušao već dva koraka u kancelariju i tek tada je shvatio da čovek koji sedi za pisaćim stolom nije Kalder.

Razrogačenih očiju buljio je Garner u cev revolvera koja je bila upravljena pravo u vrh njegovog nosa.

XX

Zapadnjak spusti noge sa stola, ne pomerajući liniju nišanja opasnog „kolta”.

Polaako je ustao sa stolice.

Garnerova adamova jabučica se nesprestano kretala gore-dole.

— Ne! — huknu on bezličnim glasom. — Ne, toga sigurno nema! To... to...

Počeo je da drma glavom kao da je na taj način hteo da se oslobodi nečega što mu se izgleda priviđalo.

Ali, visoki čovek nije bio priviđenje, već stvarnost. Užasna stvarnost za šerifa ubicu.

— Ti ćeš sada otkopčati pojas — reče Zapadnjak ledenim glasom. — I to sasvim polako. Tako da ja mogu tačno da vidim šta tvoji prsti rade!

Garner ga probode pogledom.

— Jesi li me razumeo šerife Garnere?

On je mahnuto potvrdno glavom.

Zatim se njegove ruke polako počеше da se spuštaju naniže. Opipale su kopču na pojasu.

Potmulo odjeknuvši pade pojas na patos.

— Dva koraka u stranu! — naredi Šejn oštro.

Garner je poslušao i ovog puta. Još uvek nije mogao da se povрати od šoka koji je doživeo. Nijedna jasna misao mu nije pala na pamet.

Tek kad je Šejn bacio njegov revolver na sto šerifova čula su se povratila. Shvatio je surovu stvarnost.

Garner se pakosno isceri.

— Ti stvarno mora da si poludeo — režao je on. — Najpre si bio tako drzak da se pojaviš baš ovde u mojoj kancelariji, a sada se usuđuješ da mi pretiš revolverom kad sam ne-naoružan. Znaš li šta će se ovog trenutka dogoditi?

Zapadnjak klimnu potvrdno glavom.

— Znam. Ali ti to još ne znaš, Garnere — reče on mirno.

Lice šerifa ubice razvukao se u ljutitu grimasu. Ispružio je stisnute pesnice prema visokom čoveku.

— Ovim rukama ću ti razbiti glavu u paramparčad — kriknu on besno.

Šejn se tiho osmehnu.

Doveo je Garnera dotle da je šerif prokuvao od besa.

Promuklo riknuvši stušio se on prema Zapadnjaku. Ali, visoki čovek je skoro bez po muke izbegao taj napad.

Garnerove pesnice su divlje mlatarale po vazduhu.

Izmaknuvši se u stranu tresnuo je šerifa žestoko po desnom ramenu. To je izbacilo Garnera iz ravnoteže. Zapeo je za stolicu i pritiskao je svom svojom težinom.

Drvo je pucalo pod njim kad je zajedno sa stolicom pao na zemlju koliko je dug.

Zapadnjak se lagano povukao nazad do slobodnog prostora ispred pisaćeg stola. Udarcem noge odbacio je Garnerov revolver u najdalji ugao sobe.

Dahćući teško, pokušavao je snažni šerif da se izvuče iz polomljenih delova stolice i ustane.

— Treba da znaš zašto ću iz tvog tela zauvek isterati tu grešnu dušu — reče visoki čovek ledenim glasom. — Džordž Keri je bio moj prijatelj.

Garner se trgao.

— U tom grmu znači leži zec — viknu on. — E, onda ćeš vrlo brzo videti svog drugara Big Nouza. Naravno u paklu. Još dok je izgovarao posiednju reč krenuo je Garner još jednom u napad.

Njegova snaga je stvarno bila neiscrpna, a u bezgraničnom besu zaboravio je na umor.

Zapadnjaku je bilo jasno da je Garner, što se tiče težine i grade tela, jači od njega. Bilo je potrebno da šerif samo jednom snažno pogodi i to bi bio kraj. Zato je morao da upotrebi svu svoju veštinu da izbegava udarce protivnika, a da ga istovremeno vrlo tačno pogađa svojim pesnicama.

Garner se kao neko ogromno brdo kretao napred, pokušavajući da na vreme uoči kako će Šejn reagovali.

Nije mu uspeo.

Šejn je munjevito sklonio u stranu gornji deo tela.

Kao koniska kopita fijuknula je Garnerova desnica za dlaku pored Zapadnjakovog obraza. Bio je to udarac u prazno. Zamah ga je povukao napred.

Zapadnjak ga munjevito tresnu u vrh brade pre nego što je Garner odleteo u prazno.

Šerifovo četvrtasto lice poletelo je nazad prema potiljku. Teturao se još dva koraka napred. Ali je zatim ponovo povratio ravnotežu i pokušavao da se povrati od Šejnovog udarca. Samo neki jedva vidljivi veo pred njegovim očima ukazivao je na to da je iza njega ostala neprospavana noć.

Zapadnjak je to primetio, ali nije želeo da iskoristi tu povoljnu okolnost.

Dahćući Garner ponovo pojuri na njega. Pokušao je da ga prignječi između pisaoćeg stola i zida kancelarije.

Garnerova desnica pogodi Šejnovo levo rame. Visoki čovek se savio od bola. Poleteo je nazad i udario leđima o zid.

Garner pobeđnički kliknu. Pokušao je da iskoristi priliku i dokrajči svog protivnika.

Zapadnjak uputi jedan snažan direkt koji pogodi šerifa u gornji deo grudi.

Garnerovo lice pozelene. Pokušavao je da dođe do vazduha, kao riba kađ je izbace na suvo.

„I, Zapadnjakove snažne pesnice su skoro samo za nekoliko sekundi završile posao. Sa nekoliko ubitaćnih udaraca naterao je snažnog čoveka da poklekne.

Garner je najpre počeo da se ljulja. Svaki sledeći udarac koji ga je pogodio još više je uzdrmao njegovo masivno telo. Njegove obrve su se sastavile. Niz njegovo lice i niz oči tekla

je krv. Sada mu se već mutilo u glavi. Njegove pesnice letele su nasumce u prazno i iz sekunde u sekundu kretale se sve sporije i sporije.

Jednim strašnim aperkatom Šejn ga je najzad dokusurio.

Garner se još jednom uspravi visoko. Sledećeg trenutka je posrnuo nazad.

Bio je već skoro onesvešćen kad je pao na leđa i opružio se koliko je dug.

Zapadnjak je pretražio džepove onesvešćenog šerifa i našao jedan svežanj ključeva koje je stavio u svoj džep.

Uzeo je revolver sa pisaćeg stola i potrčao na sprat.

Za tren oka je otvorio trezor u zidu.

Povezane novčanice prosto su se sručile na njega.

Zapadnjak se osmehnu i uputi se prema ormaru. Pronašao je neku kožnu torbu i počeo da stavlja novčanice u nju. Prema njegovoj gruboj proceni ovde mora da je bilo preko trideset hiljada dolara koje je Garner opljačkao zajedno sa bandom prestupnika.

Kada je zatvorio torbu čuo je Zapadnjak neki neobičan zvuk koji kao da se brzo približavao gradu.

Bilo je to dahtanje lokomotive.

Zapadnjak potrča na drugu stranu u Garnerovu spavaću sobu i pogleda kroz prozor.

Voz se brzo približavao gradu sa juga. Čijenica da su se iza lokomotive nalazila samo dva vagona i teretna kola jasno je dala na znanje o čemu se radi. To je bio vanredan voz.

Zapadnjak se nije razočarao. Već unapred je računao s tim da će mu njegov smrtni neprijatelj pokvariti uživanje u poslednjem trenutku.

Ostao je da stoji pored prozora i sačekao da voz uđe u zgradu željezničke stanice.

Ljudi obučeni u crna odela siđoše iz pulman-vagona.

Viata na strani vagona za stoku su se otvorila i spušten je most od dasaka.

Osedlani konji su se bojažljivo kretali preko kosih dasaka sve dok nisu osetili tvrdo tlo pod nogama.

Nije morao da pogleda dvaput. Zapadnjak je odmah prepoznao krvavog psa kad se vinuo u sedlo.

Petorica jahača krenuli su glavnom ulicom.

Neka neobična tišina zavlada u gradu. Jutarnja vreva i galama odjednom je prestala. Kao da je snažan vetar oduvao sve te ljude sa ulice.

Zapadnjak nijednog trenutka nije pomislio da se sakrije, Uzeo je torbu i sišao dole.

Šerifova kancelarija bilo je najbolje mesto da svog smrtnog neprijatelja dostojno dočeka. Susret sa Bladom se više nije mogao izbeći.

XXI

Daleko od zgrade šerifa Vernala topot kopita se za trenutak pritajio. Zatim se čulo kako jedan po jedan konji lagano idu napred, a zatim se sve utišalo.

Zapadnjak je shvatio o čemu se radi.

Revolveraši su se napolju razdvojili. Blad je sigurno računao s tim da Šejn čak i kao zatvorenik može da im zada grdne muke. U svakom slučaju, uvek je bilo teško sa Šejnom, pa nije bilo na odmet da i ovog puta bude oprezan.

Visoki čovek je nepomično sedeo iza pisaćeg stola.

Garner je još uvek bio u nesvesti. Kao mrtav čovek ležao je on u drugom delu prostorije na podu.

Neko neodređeno mrmrljanje čulo se sada napolju.

A zatim, energični koraci koji su se približavali zgradi. Čak i ritam tih koraka Zapadnjak je odmah prepoznao. Ni kod jednog drugog čoveka valjda ne bi tako tačno pogodio kao sada.

Nije gajio nikakve iluzije. Sidni Blad će se vrlo brzo povratiti od iznenađenja.

Vrata se naglo otvoriše.

Vitka figura specijalnog agenta baci senku.

Ukočio se. Njegove crte lica su se sledile.

Sasvim polako uspravio se Zapadnjak iza pisaćeg stola. Nijedan od prednjih prozora nije bio tako blizu da bi revolveraši mogli kroz njega da ga gađaju.

— Priđite bliže. Sidni — reče on prijateljski — ili želite da pozovete pojačanje?

Desilo se baš onako kao što je i očekivao. Za tren oka Sidni se povratio od iznenađenja.

Zatvorio je vrata za sobom i pustio na patos bisage koje je držao u desnoj ruci. Ledeni osmeh pređe preko njegovog uzanog lica.

— Ovog puta ste se preračunali, Šeine — objasni on vatreno. — Moji ljudi dobili su naređenje da celu kancelariju izrešetaju mecima ako se ja ne pojavim za deset minuta.

Njegove oči su se jedva primetno pokrenule kad je ugledao nesvesćenog Garnera na podu.

— Dobro, onda imamo dosta vremena da malo proćaskamo — odgovori Zapadnjak mirno. — Kako mislite da me izvućete iz ove jazbine, Sidni?

Specijalni agent se nasmešio.

— Ja mislim da vi još uvek ne shvatate sasvim o čemu se radi, Sejne. Nisam u pitanju ja, nego se tu radi o interesima kompanije.

— Prokleta plemenito od vas, Sidni. Nikad mi nije palo na pamet da vi svoj život žrtvujete za više ciljeve. Da budem iskren, ne verujem u to.

Osmeh specijalnog agenta nestade sa njegovog lica.

— Predajte se — viknu on. — Morate biti toliko pametni da uvidite da više nemate kuda.

Zapadnjak ispruži ruku prema bisagama.

— Nagrada?

Blad nije odgovorio.

— Dakle, nagrada — reče visoki čovek i potvrdno klimnu glavom. — Vi me dobro poznajete, Sidni. I vi znate da bih ja za dvadeset hiljada dolara prošetao kroz sanj pakao.

Blad prebleda kao krpa.

— Ovog puta vam nema spasa! — fiknu on preteći.

Da bi naglasio svoje reči pomerio je gornji deo svoga tela napred. Njegova desnica titrala je prstima oko drške revolvera.

Zapadnjak je ostao miran. Jedino je on znao da su živci krvavog psa bili napregnuti kao strune. Sada je imao šansu protiv Blada, koji više nije mogao drukčije nego da prihvati Šejnov izazov. Na „koltu” su bili jednaki.

Nije to bilo prvi put da je neka ovakva odluka morala da padne Ali, dosad je Šejn uvek bio nadmoćniji. Međutim, Bradova divlja odlučnost mogla bi u njemu da probudi neslućenu snagu. Visoki čovek je dobro znao da i na tu mogućnost mora da računa.

— Da li je to zaista tačno, Sidni? — upita on, otmahnuvši glavom. — Jako ćete mi nedostajati kad vas više ne bude za mojim tragovima.

— Tačno je — šaputao je Blad jedva čujno. — Ovog puta nećete umaći, makar ja i ne uspeo da vas upucam. Vi više nemate nikakvih izgleda na spas. Je li vam to jasno?

— Jeste — odgovori Zapadnjak mirno i klimnu glavom. — Šta onda čekate?

Specijalni agent nije reagovao na ovaj izazov. Nijedan

mišić na njegovom licu se nje pokrenuo. Čak nije ni okom trepnuo.

Ali i pored toga Sejn je primetio munjevito sužavanje njegovih zenica.

Blad kriknu bolno. Silina pogotka okrenula ga je unao-od potezanja do povlačenja obarača. nije trajao duže od škljocanja fotografskog blica.

Zapadnjak je povukao obarač u istom deliću sekunde kad se bacio u stranu.

Oba pucnja sjediniše se u zaglušujuću grmljavinu.

Zapadnjak oseti šjok olova tik pored svoga desnog obraza.

Blad kriknu bolno. Silina pogotka okrenula ga je unao-kolo kao čigru. Revolver ispade iz njegovih bespomoćnih prstiju.

Zapadnjak se skloni iza stola.

U poslednjem sekundu.

Napolju nastade pravi vatromet. Pucnji se prolomiše kroz glavnu ulicu. Zveckajući razbijali su se prozori kancelarije i komadi stakla leteli su na sve strane. Kugle su fijukale kroz sobu i pravile rupe u zidu.

Zapadnjak zgrabi putnu torbu sa pisaćeg stola. Otpuzio je do specijalnog agenta koji je nepomično ležao na patosu. Osetio je olakšanje kad je video da je kugla pogodila Blada u desno rame. On će to preživeti, ali je za izvesno vreme bio izbačen iz stroja.

Neka mu bude.

Poredmeni pucnji su opomenuli visokog čoveka da još nije došlo vreme za predah.

Portigao se do pola i uputio dve-tri kugle kroz polomljeni prozor

Vatromet napolju postade ponovo žestok. Sada je revolve-rašima bilo jasno da ne mogu prodreti u kancelariju, a da se ne izlože opasnosti.

Zapadnjak šmugnu kroz vrata koja su vodila u orostoriju sa ćelijama. Jedno zrno fijuknu poprečno pored njegove glave i udari u zid.

Sejn je hladnokrvno otvorio vrata i jedno za drugim ubacio unutra putnu torbu i bisage specijalnog agenta.

Zatim se još jednom brzo vratio natrag i dovukao svoga teške ranjenog smrtnog neprijatelja do praznih vitrina. Blad je bio u nesvesti.

— Ne želim da te izgubim, stari prijatelju — šaputao je Zapadnjak.

Po treći put se vratio u kancelariju.

Vatra revolveraša je postala neravnomerna. Bio je to siguran znak da su počeli sa približavanjem. Potrajaće možda još samo koji minut i oni će jurnuti unutra u kancelariju kao razjareni bikovi.

Zapadnjak zgrabi „vinčesterku”.

Potrčao je sagnuvši se kroz prostoriju i pri tom primetio da Garner polako dolazi svesti.

Šejn mu dobaci pojas sa revolverima koji se nalazio u uglu sobe.

— Ti! Ovo je šansa koju ti ja pružam. Oni tamo napolju neće se tako lako maknuti oдавде. Razmisli dobro. Možda je to bolje nego da visiš na užetu.

U mutnim očima šerifa ubice pročitao je Šejn da je shvatio šta mu predlaže.

Garner se đavolski brzo povratio iz svoje ošamućenosti.

Šejn je jedva uspeo da zatvori vrata koja su spajala kancelariju sa hodnikom ispred ćelija i da stavi rezu iza sebe.

Garnerova kugla zabi se u debela drvena vrata, ali nije uspela da probije drvo na njima.

Taman kad je hteo da napuni džepove, Zapadnjak se trže kao da ga je grom pogodio.

Istog trenutka otvorila su se zadnja vrata.

Jedna senka šmugnu unutra.

Zapadnjak munjevito podiže „vinčesterku” uvis i povuče obarač. Puška opali.

Vatreni štap iz cevi sa suprotne strane bio je propraćen jaukom.

Kugla upućena iz revolvera prohujala je kroz prostoriju i zaustavila se na tavanu. Nije napravila nikakvu štetu.

Strelac se sruši na pod.

U kancelariji je prasnuo Garnerov pištolj.

Zapadnjak prebaci bisage preko levog ramena i uze putnu torbu.

Potrčao je nepovređen kroz zadnje dvorište i stigao do železničke stanice.

Na tom putu nije naišao ni na jednog revolveraša.

Šejn skoči u prostoriju gde se upravljalo vozom pre nego što su mašinista i ložač mogli da dodu k sebi i shvate šta se događa.

Cev oružja okreće se đavolski opasno prema njihovim telima.

— Polazak! — reče on hladno. — Ostale nećemo čekati.

Dvojici železničara ni na kraj pameti nije palo da izigravaju junake.

Poslušali su odmah. Tako da visoki čovek nije imao potrebe da ih zaplaši.

Dahćući teško, lokomotiva je krenula.

Ona je bila odmah posle dolaska okrenuta u suprotnom pravcu i sada se vraćala u Ogden.

Vernal je brzo ostao za njima.

XXII

Zapadnjak je oslušnuo. Pucnji u kući gde se nalazila šerifova kancelarija su prestali.

Voz je sada prošao kroz jednu široku krivinu i grad je nestao iza jednog brda.

Revolveraši više nisu mogli da pođu u poteru za visokim čovekom.

Time je sudija Majnard sebi uštedeo trud da mora da uzima i njegovu izjavu. Jednostavno je zamolio bradatog Vitera da posvedoči kako bi se Garner našao na optuženičkoj klupi.

Za Kiti Hoves su nastala srećna vremena. Njena poslovna budućnost je bila osigurana i više nije morala da drhti pred Garnerovim grubostima.

Ljudi Vernala saznali su preko sudije Majnarda kakav je čovek bio njihov šerif u koga su godinama imali povernja. Svi su bili zaprepašćeni.

Siđni Blad za izvesno duže vreme neće imati priliku da se posveti svom životnom zadatku. Visoki čovek mu je i ovog puta umakao i uz to mu očitao dobru lekciju. Dugo će osećati posledice svog đavolski opasnog susreta s tim čovekom iz koga je jedva izvukao živu glavu. Ipak, i to mu je velika nagrada. Zapadnjak je bio u prilici da ga pošalje na put bez povratka, ali to nije učinio.

Pred Šejnom se nalazio period odmora. I te kako mu je potreban predah!

Imao je dosta novca za duže vreme. Skoro da nije ni morao da se brine za budućnost. Mogao je sada da živi bezbrižno, a da pri tom ne mora da razmišlja u kom gradu će potrošiti te silne pare.

Voz je jurio dalje. Ipak došlo je vreme da se rastane od mašiniste i ložača.

Šejn je obojici dao po hiljadu dojara.

Masinista ga je gledao razrogačenih očiju. A, zatim je na njegovom licu zaigrao osmeh. Nije mogao da shvati da ga je takva sreća odjednom pogodila, i to kao grom iz vedra neba.

Zapadnjak se povukao preko teretnog vagona za stoku u pulman-vagon.

Vozovoda ga je gledao razrogačenih očiju, ali naravno on nije imao oružje u rukama.

Visoki čovek je za trenutak zastao. Kao da razmišlja šta će da uradi sa ovim debeljuškastim čovekom.

Najzad je odlučio. Zaključao je vozovođu u njegovom kupeu i krenuo dalje.

Došao je do zadnje platforme vagona.

Spustio je svoj prtljag i seo.

Voz je jurio dalje.

Visoki čovek je dugo čekao povoljnu priliku. I ona mu se uskoro i ukazala.

Pred železničkom stanicom u Fort Dabesneu voz je usporio brzinu.

Zapadnjak se uspravi. Bacio je putnu torbu i bisage iz voza i ubrzo skočio za njima.

Pao je u gusto žbunje pored železničkog nasipa.

Otkotrljao se nekoliko metara, a zatim je ostao da leži dok se šištanje lokomotive nije udaljilo toliko da već nije mogao da ga čuje.

Oslušnuo je napregnuto. Nije mogao da čuje ništa sumnjivo. Unaokolo je sve bilo tiho.

Visoki čovek je ustao. Osvrnuo se na sve strane i tek tada primetio gde se nalazi. Grad nije bio daleko. Biće mu potrebno da pređe još samo pola milje i grad je tu.

Tri čoveka u vozu nisu nikako mogla da vide kada je Zapadnjak skočio iz voza. Mogu još dugo da razmišljaju o tome na kom mestu je visoki čovek iskočio iz vanrednog voza. Ali, sigurno im to neće uspeti. A, možda misle da se on još uvek nalazi u vagonu.

Sidni Bladu neće sigurno ni na kraj pameti pasti da će njegov smrtni neprijatelj imati toliko hrabrosti da se odmara u neposrednom susedstvu Vernala.

Međutim, niko nije znao da se u Fort Dahesneu nalazi jedna neobično lepa, mlada leđi po imenu Šeron Majls.

Zapadnjak se osmehnu i vođe prema Fort Dahesneu.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
SEJN**

BROJ 66

DŽEK SLEJD

NEUKI REVOLVERAŠI

- Ko ste vi? — viknu Renold besno.
— Pa to sam vam već rekao — odvrati Šejn mirno.
Rančer ga pogleda pravo u oči.
Njegov čovek, koji je stajao na vratima i čuo sve
šlo su Zapadnjak i Renold razgovarali, odjednom je
krenuo prema njima zakrvavljenih očiju.
— Mogu li malo da isprašim tur ovom uobraženom
pasjem sinu, ser? — upita on.
Renold odmahnu rukom.

Međutim, bilo je već kasno. Čovekova snažna
pesnica fjučknu kroz vazduh đavolski opasno prema
glavi visokog čoveka.

izlazi 16. novembra 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOW SAD V. MIŠICA 1.